

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Paulo Coelho
IŞIĞIN SAVAŞÇISININ
ELKİTABI

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Dizgi
Serap Kılıç

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım: Ocak 2003
2. basım: Ocak 2003
3. basım: Ocak 2003
4. basım: Şubat 2003
5. basım: Şubat 2003
6. basım: Şubat 2003
7. basım: Şubat 2003

ISBN 975-07-0262-X

© 1997 by Paulo Coelho / Can Yayınları Ltd. Şti. (2002)

Paulo Coelho'nun internet adresi:

<http://www.paulocoelho.com.br>

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://antey.org>

Paulo Coelho IŞIĞIN SAVAŞÇISININ ELKİTABI

ANLATILAR

Türkçesi
İLKNUR ÖZDEMİR

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Özgün adı
Manual do Guerreiro da Luz

**PAULO COELHO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

SİMYACI / *roman*
PIEDRA IRMAĞININ KIYISINDA OTURDUM AĞLADIM / *roman*
BEŞİNCİ DAĞ / *roman*
IŞIĞIN SAVAŞÇISININ EL KİTABI / *deneme*
VERONİKA ÖLMEK İSTİYOR / *roman*
ŞEYTAN VE GENÇ KADIN / *roman*

Paulo Coelho, 1947 yılında Brezilya'da doğdu. Yazarlığa başlamadan önce ülkesinde tanınan bir şarkı sözü yazarıydı. Bir süre gazetecilik de yapan *Paulo Coelho*, 1986 yılında Hristiyanların Batı Avrupa'dan başlayıp İspanya'da Santiago de Compostela kentinde sona eren geleneksel hac yolculuğunu yaptı. Bu deneyimini Hac adlı kitabında anlattı. 1988 yılında yayınlanan romanı *Simyacı*, *Coelho*'yu en çok okunan çağdaş yazarlardan biri yaptı. Bugüne kadar kitapları bütün dünyada 55 dile çevrildi, 140 ülkede yayınlandı ve toplam kırk üç milyonluk bir satış rakamına ulaştı. *Paulo Coelho*'nun kurduğu *Paulo Coelho Enstitüsü*, ülkesindeki yoksul çocuk ve yaşlılara yardım etmektedir. *Coelho*, Unesco'nun Kültürlerarası Diyaloglar programında danışman olarak görev yapmaktadır. Aynı zamanda İsviçre'nin Davos kentindeki Dünya Ekonomik Forumu'nu düzenleyen Schwab Vakfı'nın yönetim kurulu üyesidir. *Coelho*'nun aldığı ödüller arasında Uluslararası En İyi Roman Ödülü 2002 (Almanya), Club of Budapest Planetary Arts Award 2002 (Almanya), Bambi 2001 Ödülü (Almanya), XXIII Premio Internazionale Fregene 2001 (İtalya), Kristal Ayna Ödülü 2000 (Polonya), Légion d'Honneur Ödülü 1999 (Fransa), Galiçya Altın Madalya Ödülü 1999 (İspanya), Super Grinzane Cavour Kitap Ödülü 1996 (İtalya), Sanat ve Edebiyat Şövalyesi 1996, (Fransa) ve Elle Dergisi Okur Ödülü 1995, (Fransa) vardır. 2002 Temmuz'unda saygın Brezilya Akademisi Üyeliği'ne kabul edilmiştir. *Paulo Coelho*, Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde yaşamaktadır.

*Özen ve sevecenlik ustaları
S.I.L., Carlos Eduardo Rangel
ve Anne Carrière için*

Öndeyiş ve sondeyış dışında, bu kitapta yer alan metinler 1993-1996 yılları arasında hem Folha de São Paulo gazetesinde, ‘Mektup’ başlığı altında hem de Brezilya’da ve başka ülkelerde köşeyazısı olarak yayınlanmıştır.

*Şakirt mualliminden üstün değildir,
fakat kemale eren her şakirt
muallimi gibi olur.*

Yeni Ahit, Luka,
Bap 6 : 40

Öndeyiş

“Köyün batısında, kıyının az açığında bir ada var, adada da içinde pek çok çan bulunan kocaman bir tapınak,” dedi kadın.

Çocuk onun giyiminin tuhaf olduğunu fark etti, başında bir örtü vardı. Onu daha önce hiç görmemişti.

“O tapınağa hiç gittin mi?” diye sordu kadın. “Oraya git ve bana tapınak hakkında ne düşündüğünü söyle.”

Kadının güzelliğinin etkisinde kalan çocuk onun gösterdiği yere gitti. Kumsala oturup gözlerini ufka dikti, ama her zaman ne görüyorsa onu gördü: mavi bir gök ve okyanus.

Hayal kırıklığına uğrayan çocuk yakındaki balıkçı köyüne kadar yürüdü ve oradakilere böyle bir adadan ve üzerindeki tapınaktan haberleri olup olmadığını sordu.

“Ah, yıllar önce varmış,” dedi yaşlı bir balıkçı. “Dedemin dedesinin zamanında. Bir deprem ol-

muş ve sular adayı yutmuş. Gerçi adayı artık göremiyoruz ama okyanus tapınağın çanlarını kıpırdattığında onların sesini duyabiliyoruz.”

Çocuk sahile geri dönüp çanların sesini duymaya çalıştı. Bütün bir öğle sonrasını orada geçirdi, ama dalgaların uğultusundan ve martıların çığlıklarından başka bir şey duyamadı.

Hava kararınca annesiyle babası onu almaya geldiler. Ertesi sabah çocuk yeniden gitti deniz kıyısına; böyle güzel bir kadının kendisine yalan söyleyeceğine inanası gelmiyordu. Kadın geri gelecek olursa ona, adayı görememiş olsam da dalgaların harekete geçirdiği tapınak çanlarının sesini duydum, diyecekti.

Aradan aylar geçti; kadın bir daha gelmedi, çocuk da onu aklından çıkardı; batık tapınaktaki serveti ve defineyi bulup çıkarması gerektiğine emindi artık. Çanların sesini duyabilse tapınağın yerini saptayabilecek ve batık defineyi çıkarabilecekti.

Okuldan soğumuştı, hatta arkadaşlarından da. Bütün çocuklar onunla dalga geçiyorlardı. “O bize benzemez,” diyorlardı. “Yenilmekten korktuğu için bizimle oyun oynamak yerine oturup denizi seyretmeyi yeğliyor.”

Çocuğun kıyıda oturduğunu gördükçe gülüyorlardı.

Çocuk, eski tapınaktaki çanların sesini hâlâ duyamasa da başka şeyler öğrendi. Dalgaların sesine öylesine alışmıştı ki o ses artık dikkatini dağıtmıyordu; bunun farkına vardı. Çok geçmeden martıların çığlıklarına, arıların vızıldamasına,

palmiyelerin arasında dolaşan rüzgârın uğultusuna da alıştı. Kadınla ilk konuşmasının üzerinden altı ay geçmişti ama çocuk sahilde oturup bütün seslere kulaklarını tıkasa da hâlâ batık tapınaktaki çanların sesini işitemiyordu.

Yanına gelen balıkçılar onunla konuşuyor, çan seslerini duyduklarında ısrar ediyorlardı.

Ama çocuk duymuyordu.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra balıkçılar ağız değiştirdiler: “Denizin dibindeki çanları düşünerek boşa zaman harcıyorsun,” dediler. “Çanları aklından çıkar da gidip arkadaşlarıyla oyna. Belki de çan seslerini yalnızca balıkçılar duyabiliyordur.”

Aradan neredeyse bir yıl geçmişti. Çocuk, ‘Belki de adamlar haklı,’ diye düşündü. ‘Belki de büyümemi beklesem iyi olacak. O zaman balıkçı olurum ve her sabah bu sahile gelirim, çünkü buradan çok hoşlanıyorum. Belki de bir efsanedir bu, depremde çanlar parçalanmıştır ve o zamandan beri çalmamışlardır.’

O gün öğleden sonra evine dönmeye karar verdi.

Veda etmek üzere okyanusun kıyısına indi. Çevresini saran doğaya bir kez daha göz gezdirdi, artık çanları merak etmediğinden martıların çığlıklarındaki, denizin kükremesindeki ve palmiyelerin arasında esen rüzgârın uğultusundaki güzelliğe yeniden gülümseyebiliyordu. Çok uzaklarda oyun oynayan arkadaşlarının sesleri geliyordu kulağına; kendisinin de çok geçmeden çocukluğundaki oyunlara dönebileceğini düşünüp sevindi.

Çocuk çok mutluydu ve –ancak bir çocuğun hissedebileceği gibi– hayatta olduğu için minnettardı. Zamanını boşa harcamadığına emindi, çünkü Doğa üzerinde düşünmeyi ve ona saygı duymayı öğrenmişti.

Denizin sesini, martıları, palmiyelerin arasında esen rüzgârı ve oyun oynayan arkadaşlarının seslerini dinlerken birden kulağına ilk çan sesi geldi.

Sonra bir kez daha.

Bir kez daha, sonunda –çok, çok mutluydu– batık tapınağın bütün çanlarının çalmaya başladığını duydu.

Yıllar sonra, büyüyüp bir yetişkin olduğunda, çocukluğunun köyüne ve kıyılarına geri döndü. Artık denizin dibinde define bulmanın hayalini kurmuyordu; belki de bütün bunlar onun hayal gücünün bir ürünüydü ve o aslında, geçmişte kalan o çocukluk gününün öğle sonrasında deniz dibindeki çanların çaldığını duymamıştı. Öyle de olsa, kıyıda bir süre yürümek, rüzgârın sesini, martıların çığlıklarını dinlemek istedi.

Kendisine adadan ve tapınaktan ilk kez söz eden o kadını deniz kıyısında görünce nasıl şaşırdığını düşünebiliyor musunuz?

“Burada ne işiniz var?” diye sordu kadına.

“Seni bekliyordum,” dedi kadın.

Delikanlı, aradan onca yıl geçmesine karşın kadının hiç değişmemiş olduğunu fark etti; saçlarını örten eşarp bile rengini yitirmemişti.

Kadın ona, sayfaları bomboş olan bir defter uzattı.

“Yaz: Işığın savaşı için bir çocuğun gözleri çok değerlidir, çünkü o gözler dünyaya acısız bakabilirler. Işığın savaşı, yanındaki insana güvenip güvenemeyeceğini anlamak isterse o kişiye bir çocuğun gözleriyle bakmaya çalışır.”

“Işığın savaşı ne demek?”

“Ne demek olduğunu sen zaten biliyorsun,” dedi kadın gülümseyerek. “Işığın savaşı, hayatın mucizesini anlamayı başaran biridir, inandığı şey için sonuna kadar savaşabilen ve denizin dibinde dalgaların harekete geçirdiği çanların sesini duyabilen biridir.”

Delikanlı, kendisini, ışığın savaşı olarak düşünmemişti hiç. Kadın onun düşüncelerini okumuşçasına, “Bunlar herkesin becerebileceği şeylerdir,” dedi. “Hiçbirimiz ışığın savaşı olduğumuzu düşünmesek de hepimiz öyleyizdir.”

Delikanlı elindeki defterin boş sayfalarına baktı. Kadın yine gülümsedi.

“Bu savaşçıyı yaz,” dedi.

*Işığın Savaşçısının
Elkitabı*

Işığın savaşçısı, şükran duyacağı pek çok şey bulunduğunu bilir.

Mücadelesinde melekler yardımcı olmuştur ona; ilahi güçler her şeyi yerli yerine oturtmuş, onun, elinden gelenin en iyisini yapmasını sağlamışlardır.

Yoldaşları, 'Ne kadar şanslı!' derler. Ve savaşçı zaman zaman gücünün çok üstünde şeyler başarır.

İşte bu yüzden, güneş batarken diz çöker ve kendisini sarıp sarmalayan Koruyucu Pelerin için şükranlarını sunar.

Ancak onun minneti yalnızca manevi dünyaya yönelik değildir; dostlarını asla unutmaz, çünkü onların kanları, savaş alanında kendisinininkiyle karışmıştır.

Bir savaşçıya, kendisine yapılan yardımı hatırlatmak gerekmez; bunu ilk hatırlayan odur, elde ettiği bütün ödülleri de dostlarıyla paylaşır.

Dünyanın bütün yolları, savaşçının yüreğine çıkar; savaşçı, hayatının içinden kesintisiz akan tutku ırmağına tereddütsüz atlar.

Savaşçı, arzularını seçmekte özgür olduğunu bilir, bu kararları yüreklilikle, tarafsızlıkla ve –ki-mi zaman– az buçuk gözünü karartarak alır.

Tutkularına kucak açar ve onlardan büyük keyif alır. Bir şeyi elde etmenin verdiği zevkleri yadsımanın gereği olmadığını bilir; o zevkler hayatın bir parçasıdır ve kendilerini tadan herke-se neşe verirler.

Ancak savaşçı, kalıcı şeyleri ya da zaman içinde gelişen güçlü bağları asla göz ardı etmez.

Bir savaşçı, geçiciyle kalıcı arasındaki farkı bilir.

Işığın savaşçısı, yalnızca gücüne güvenmez, rakibinin enerjisinden de yararlanır.

Dövüşe atıldığında, sahip olduğu tek şey heyecandır, bir de eğitimi sırasında öğrendiği hareketler ve vuruşlardır. Dövüşürken şunun farkına varır: Kazanmak için yalnızca heyecan ve eğitim yeterli değildir; önemli olan deneyimdir.

Sonra yüreğini Evren'e açar ve Tanrı'dan, hasmının her yumruğunu kendini savunma konusunda bir derse çevirebilmesi için ihtiyaç duyduğu esini vermesini diler.

Yoldaşları, "Ne kadar da kör inançlı," derler. "Dua edebilmek için dövüşmekten vazgeçti; hatta hasmının numaralarına saygı bile duyuyor."

Savaşçı bu kışkırtmalara kulak tıkar; esini ve deneyimi olmazsa en iyi eğitimin bile yararı olmayacağını bilir.

Işığın Savaşçısı, asla hile yapmaz, ancak hasmının dikkatini nasıl dağıtacağını da bilir.

Ne kadar kaygılı olursa olsun, hedefine ulaşmak için elinin altındaki her stratejiyi kullanır. Kuvvetten düştüğünü görürse, karşısındaki düşmanı, zaman kazanmaya çalıştığına inandırır. Sağ kanattan saldırıya geçmesi gerekiyorsa birliklerini sola kaydırır. Savaşa hemen girmek istiyorsa yorgun numarası yapar ve yatmaya hazırlanır.

Arkadaşları, “Şuna bakın, hevesi kaçtı!” derler. Ancak o bu tür sözlere aldırmaz, çünkü arkadaşları onun taktiklerini anlamazlar.

Işığın savaşçısı ne istediğini bilir. Açıklamalarla zaman yitirmeye ihtiyacı yoktur.

Bilge bir Çinli, ışığın savaşçısının kullandığı stratejiler hakkında şunları söyler:

“Sana saldırmakla eline pek az şey geçeceği-ne düşmanını ikna et; bu onun hevesini köreltir.”

“Düşmanının senden daha güçlü olduğunu görürsen savaş alanından geçici olarak geri çekilmekten utanma; önemli olan bir tek çatışmayı kazanmak ya da yitirmek değil, tüm savaşın nasıl sonuçlanacağıdır.”

“Çok güçlü bile olsan güçsüz numarası yapmaktan utanma; böyle yaparsan düşmanının tedbirsiz davranmasını ve sana zamanından önce saldırmasını sağlarsın.”

“Savaşta, zaferin anahtarı, hasmını şaşırtabilmekte yatar.”

“Ne tuhaf,” der ışığın savaşı, kendi kendine. “İlk fırsatta en kötü niteliklerini göstermeye çalışan pek çok insanla karşılaştım. İçsel kuvvetlerini saldırganlığın arkasına gizlerler; yalnızlık korkularını bağımsızlık havası arkasına gizlerler. Kendi yeteneklerine inanmadıkları halde sürekli olarak erdemleriyle böbürlenirler.”

Savaşçı, bu mesajları, karşılaştığı pek çok erkeğin ve kadının yüzünde okur. Asla görünüşe aldanmaz ve insanlar onu etkilemeye çalıştıklarında suskun kalır. Böyle durumlardan yararlanıp kendi kusurlarını düzeltir, çünkü başka insanlar bizim için mükemmel bir aynadırlar.

Bir savaşçı, kendini eğitmek için her fırsattan yararlanır.

Işığın savaşıısı, kimi zaman sevdikleriyle kavga eder.

Dostlarını savunan kişi asla hayatın fırtınalarına yenilmez; güçlükleri aşacak ve yoluna devam edecek kadar sağlamdır o.

Bununla birlikte, kılıç kullanma sanatını öğretmeye çalıştığı kişiler sık sık ona meydan okurlar. Savaşının müritleri de onu o kişilerle dövüşmesi için kışkırtırlar.

Ve savaşçı yeteneklerini sergiler: birkaç yumruk darbesiyle öğrencilerinin silahlarını düşürür, bulundukları yer yeniden huzura kavuşur.

“Onlardan kat kat üstünsün, neden böyle bir zahmete giriyorsun?” diye sorar bir yolcu.

“Çünkü bana meydan okurken asıl istedikleri benimle konuşmaktır ve benim diyalogu açık tutma yolum da budur,” diye yanıtlar onu savaşçı.

Önemli bir savaşıa girmeden önce ışığın savaşıısı kendine şu soruyu sorar: “Yeteneklerimi ne kadar geliştirdim?”

Giriştiği her çatışmadan bir şey öğrenmiş olduğunu bilmektedir, ama bu derslerin pek çoğu gereksiz yere acı çekmesine neden olmuştur. Bir yalan uğruna savaşarak zaman yitirdiği çok olmuştur. Sevgisini hak etmeyen insanlar için acı çekmiştir.

Zafer kazananlar, aynı hatayı iki kez işlemezer. İşte bu nedenle savaşçı gerçekten değen bir şey için kendini tehlikeye atar.

Işığın savaşçısı, *I Ching*'in temel öğretisine uyar: 'Sebat etmelidir.'

Savaşçı, sebatın, ısrardan farklı olduğunu bilir. Çatışmaların gereğinden çok uzadığı, savaşçının gücünü ve heyecanını tükettiği zamanlar vardır.

Böyle durumlarda savaşçı şöyle düşünür: "Savaş uzarsa, galip gelenler de sonunda mahvolur."

Sonra savaşçı, kuvvetlerini savaş alanından geri çeker ve kendine soluk alma fırsatı tanır. Arzusu sürmektedir, ama saldırı için en uygun zamanı kollaması gerektiğini bilir.

Bir savaşçı her zaman savaş alanına geri döner. Bunu asla inattan yapmaz, dönüş nedeni havanın değiştiğini fark etmiş olmasıdır.

Işığın savaşçısı, bazı anların yinelendiğini bilir.

Aynı sorunların, aynı durumların durmadan karşısına çıktığını görür, bu durumların yinelenildiğini görünce karamsarlığa kapılır, hayatta başarılı olamadığını düşünür.

“Bütün bunları daha önce de yaşadım,” der yüreğine.

“Evet, sen bunları daha önce de yaşadın,” der yüreği ona. “Ama daha ötesine geçmedin.”

O zaman savaşçı, bu yinelenen deneyimlerin bir tek amacı olduğunu anlar: öğrenmek istemediği şeyi kendisine öğretmek.

Işığın savaşçısının ne yapacağı önceden belli olmaz.

İşe giderken yolda dans edebilir, hiç tanımadığı birinin gözlerine bakıp ilk görüşte aşktan söz edebilir ya da saçma sapan bir düşünceyi savunabilir. Işığın savaşçılarının böyle davrandığı günler olabilir.

Eskiden tattığı kederleri için üzülmekten ya da yeni keşfettiği bir şeye sevinmekten çekinmez. Sırasının geldiğini hissederse elindeki her şeyi bir yana bırakıp uzun zamandır hayalini kurduğu bir serüvene atılabilir. Artık devam edemeyeceğini anlarsa dövüşmekten vazgeçer ama beklenmedik budalalıklar yaptım diye kendini asla suçlamaz.

Bir savaşçı, başkalarının kendisine biçtiği rolü oynamaya çalışarak zaman yitirmez.

Işığın savaşçılarının gözlerinde hep belli bir ışıltı bulunur.

Bu dünyaya aittirler, başkalarının hayatlarının bir parçasıdırlar, yolculuklarına çıkarken sırtlarında heybeleri, ayaklarında sandaletleri yoktur. Çoğu kez cesaretsizdirler. Her zaman doğru kararı almazlar.

En önemsiz şeyler için üzülrler, düşünceleri sıradandır, bazen de büyüemeyeceklerine inanırlar. Çoğu kez, lutuf görmeyi ya da mucizeyi hak etmediklerini düşünürler.

Bu dünyada ne yaptıklarına her zaman emin olamazlar. Hayatlarının anlamsız olduğuna inanarak uykusuz geceler geçirirler.

İşte bu yüzden ışığın savaşçısıdırlar. Hata yaptıkları için. Kendilerine soru sordukları için. Bir neden aradıkları için – ve onu kesinlikle bulacakları için.

Işığın savaşıcısı, davranışlarının başkalarına çılgınca gelebileceğine hiç aldırılmaz.

Tek başınayken yüksek sesle kendi kendine konuşur. Biri ona bunun meleklerle konuşmanın en iyi yolu olduğunu söylemiştir, bu yüzden o da şansını deneyip onlarla bağlantı kurmaya çalışır.

İlk başta, bu ona çok güç gelir. Söyleyecek bir şeyi olmadığını düşünür, anlamsızca gevezelik edip duracağını sanır. Böyle bile olsa savaşçı pes etmez. Sabahtan akşama kadar yüreğiyle konuşur. Aklına yatmayan şeyler söyler, saçma sapan konuşur.

Günün birinde, sesinde bir değişiklik fark eder. İlahi bir güce sözcülük ettiğini anlar.

Savaşçı, deliye benzeyebilir, ancak bu hali yalnızca bir kılık değiştirmedir.

Bir şair şöyle demişti: ‘Işığın savaşçısı, düşmanını seçer.’

Elinden ne gelebileceğini bilir; nitelikleriyle, erdemleriyle övünerek ortalıkta dolaşması gerekmez. Bununla birlikte kendinin ondan daha iyi olduğunu kanıtlamak isteyen biri her zaman çıkar.

Savaşçı için, ‘daha iyi’ ya da ‘daha kötü’ diye bir şey yoktur; herkes, kendi yolunun gerektirdiği yeteneklere sahiptir.

Ama bazı kişiler pes etmezler. Savaşçıyı rahatsız etmek için ellerinden geleni yapar, kışkırtır, hakaret ederler. O noktada savaşçının yüreği şöyle der: “Bu hakaretlere karşılık verme, bunlar senin gücüne güç katmaz. Kendini gereksiz yere yormuş olursun.”

Işığın savaşçısı kışkırtmalara kulak vererek zamanını boşa harcamaz; onun, gerçekleştirmesi gereken bir yazgısı vardır.

Işığın savaşçısı, John Bunyan'dan bir bölüm anımsar:

“Bütün yaşadıklarına rağmen karşıma çıkan güçlüklerden pişman değilim, çünkü onlar beni ulaşmak istediğim yere getirdiler. Şimdi bu kılıçtan başka bir şeyim yok ve onu kendi hac yolculuğuna devam etmek isteyen birine vermek istiyorum. Çarpışmaların izlerini ve yaralarını bedenimde taşıyorum; onlar benim acılarımın tanıkları ve ele geçirdiklerimin ödülleri.

Bunlar bana Cennet'in kapılarını açacak olan değerli izler ve yaralar. Kahramanlık öyküleri dinlediğim günler oldu. Yaşamaya ihtiyaç duyduğum için yaşadığım günler oldu. Ama şimdi bir savaşçı olduğum için yaşıyorum ve günün birinde uğruna bunca savaştığım O'nun yanında olabilmek için.”

Işığın savaşıcısı, üzerinde yürümeye başladığı anda Yol'u tanır.

Her bir taş, her bir dönemeç onu bağrına basar. Dağları ve ırmakları özümser, tarlalardaki bitkilerde, hayvanlarda ve kuşlarda kendi ruhundan izler görür.

Sonra, Tanrı'nın ve Tanrı'nın işaretlerinin yardımını kabul eder, kendi Kişisel Menkıbesinin, yaşamın kendisine hazırladığı görevlere doğru rehberlik etmesine izin verir.

Kimi geceler, uyuyacak yer bulamaz, kimi geceler de uykusuzluk çeker. 'Bu iş böyle,' diye düşünür ışığın savaşıcısı, 'bu yolda yürümeyi kendim seçtim.'

Onun bütün kudreti bu sözcüklerde gizlidir; üzerinde yürüdüğü yolu kendisi seçmiştir, bu yüzden yakınmaz.

Bundan böyle –ve önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca– Evren, ışığın savaşçılarına yardım edecek ve önyargılı olanlara engel olacaktır.

Dünyanın enerjisinin yenilenmeye ihtiyacı vardır.

Yeni düşüncelerin yere ihtiyacı vardır.

Bedenin ve ruhun yeni meydan okuyuşlara ihtiyacı vardır.

Gelecek, şimdi olmuştur ve, önceden edinilmiş düşünceleri içeren hayaller dışında her hayalin, dikkate alınma şansı olacaktır.

Önemli olan şeyler kalacaktır; yararsız olan ne varsa yok olacaktır. Bununla birlikte, savaşçı, başkalarının hayallerini yargılamakla sorumlu değildir, başkalarının kararlarını eleştirerek zaman harcamaz o.

Kendi yoluna güvenebilmesi için başkasının yolunun yanlış olduğunu kanıtlaması gerekmez.

Işığın savaşıısı, ele geçirmeyi kafasına koyduğı yeri dikkatle inceler.

Hedef ne kadar zorlu olursa olsun, engelleri aşmanın bir yolu hep bulunur. Savaşçı alternatif yollar arar, kılıcını bilir, karşı koyabilmek için yüreğini gerekli azimle doldurmaya çalışır.

Ama ilerlerken, hiç hesapta olmayan güçlükler çıktığını fark eder.

En uygun ânı beklerse asla yola çıkamayacaktır; bir sonraki adımı atabilmek için gözünü karartması gerekecektir.

Savaşçı, gözünü karartır. Çünkü– hem aşta hem savaşta– her şeyi önceden görebilmek olanaksızdır.

Işığın savaşıısı kendi kusurlarını bilir. Ama erdemlerini de bilir.

Arkadaşlarından bazıları, “Başka insanların eline bize olduğundan daha çok fırsat geçiyor” diyerek durmadan yakınırlar.

Belki de haklıdırlar, ama bir savaşıı bu yüzden tutulup kalmaz; erdemlerinden olabildiğince yararlanmaya bakar.

Ceylanın gücünü, sağlam bacaklarından aldığını bilir. Martının gücü, balığı sektirmeden avlamasında yatar. Savaşıı, kaplanın sırtlandan korkmamasının nedeninin kendi gücünün farkında olmasından kaynaklandığını bilir.

Savaşıı, gerçekten güvenebileceğı şeyi kurmaya bakar. Şu üç şeyin her zaman kendisiyle birlikte olmasına dikkat eder: İnanç, umut ve sevgi.

Bu üç şeye sahipse, ilerlemekten korkmaz.

Işığın savaşçısı, kimsenin aptal olmadığını ve ne kadar uzun sürerse sürsün hayatın herkesi eğittiğini bilir.

Her zaman elinden geleni yapar ve başkalarından da bunu bekler. Gönlüboldur, herkese ne kadar çok şey başarabileceğini göstermeye çalışır.

Kimi yoldaşları, “Bazı insanlar ne kadar nankör oluyor,” derler.

Bu söz, savaşçının azmini kırmaz. İnsanları yüreklendirmeye devam eder, çünkü bu yolla kendisini de yüreklendirmektedir.

Işığın savaşıçısının savaşıa girmekten korktuğu olmuştur.

Işığın savaşıçısının, herhangi bir zaman, yalan söylediğı ya da birisine ihanet ettiğı olmuştur.

Işığın savaşıçısının kendisine ait olmayan topraklara girdiğı olmuştur.

Işığın savaşıçısının, çok önemsiz nedenler yüzünden acı çektiğı olmuştur.

Işığın savaşıçısının, hiç değilse bir kez, ışığın savaşıçısı olmadığını sandığı olmuştur.

Işığın savaşıçısının manevi görevlerinde kusur işlediğı olmuştur.

Işığın savaşıçısının ‘hayır’ demek isterken ‘evet’ dediğı olmuştur.

Işığın savaşıçısının sevdiği birini kırdığı olmuştur.

İşte bu yüzden ışığın savaşıçısıdır o, bütün bunları yaşadığı ama yine de daha iyi biri olacağına ilişkin umudunu yitirmediğı için.

Savaşçı bazı eski düşünürlerin sözlerine her zaman kulak verir, örneğin T.H.Huxley'in şu sözlerine:

'Yaptıklarımızın sonuçları, budalalar için korkuluk, bilge insanlar için de işaret feneri olur.'

'Satranç tahtası dünyadır; satranç taşları gündelik yaşamımızdaki hareketlerimiz; oyunun kuralları da doğa yasaları dediğimiz şeydir. Karşı taraftaki oyuncuyu görmeyiz, ama oyununu hep dürüstçe oynadığını, adil ve sabırlı olduğunu biliriz.'

Savaşçı kendisine meydan okunmasını kabul etmek durumundadır. Tanrı'nın, sevdiği kulların yaptığı tek bir yanlış bile gözden kaçırmadığını ve sevdiği kulların, oyunun kurallarını bilmiyor-muş gibi davranmalarına göz yummadığını bilir.

Işığın savaşçısı alması gereken kararları erte-
lemez.

Harekete geçmeden önce iyice düşünür; hem aldığı eğitimi hem de bir öğretmen olarak sorumluluklarını ve görevlerini göz önünde tutar. Soğukkanlılığını korumaya, atacağı her adımı, yaşamsal öneme sahipmişçesine irdelemeye çalışır.

Bununla birlikte, kararını verir vermez harekete geçer; yaptığı tercihle ilgili bir kuşku taşımaz; koşullar önceden tahmin ettiğinin dışında gelişse de yön değiştirmez.

Aldığı karar doğruysa, savaşı kazanacaktır, bu savaş tahmininden uzun sürse de. Kararı yanlışsa, yenilecektir ve yeniden başlayacaktır; ama bu kez daha akıllı davranacaktır.

Ancak, ışığın savaşçısı bir işe girişirse sonuna kadar yolundan dönmez.

Işığın savaşı, en iyi öğretmenlerinin savaşı alanını paylaştığı insanlar olduğunu bilir.

Öğüt istemek tehlikelidir. Daha da tehlikeli olan, öğüt vermektir. Savaşı yardımı gereksinim duyarsa arkadaşlarının kendi sorunlarını nasıl çözümlediğine –ya da çözümleyemediklerine– bakar.

Esin arıyorsa, kendi koruyucu meleğinin ona söylemek istediği şeyleri yakınlarının dudaklarında okur.

Yorgunsa ya da yalnızsa, uzaktaki erkekleri ya da kadınları hayal etmez; yanındaki kişiye döner ve kederini ya da şefkat ihtiyacını onunla paylaşır; zevkle ve suçluluk duymadan.

Bir savaşı, Evrenin en uzak köşesindeki yıldızın, kendisini savaşının çevresindeki şeylerde gösterdiğini bilir.

Işığın savaşıcısı, dünyasını sevdiği kişilerle paylaşır.

Onları, yapmak istedikleri ancak bunun için yeterli cesareti toplayamadıkları şeyleri yapmaları için yüreklendirir; böyle zamanlarda Düşman, elinde iki tahta tabelayla ortaya çıkar.

Tabelaların birinde şöyle yazar: ‘Kendini düşün. Bütün nimetleri kendine sakla, yoksa her şeyini yitirirsin.’

Öteki tabelada ise şu yazılıdır: ‘Sen kendini kim sanıyorsun da başkalarına yardım ediyorsun? Kendi kusurlarını göremiyor musun?’

Bir savaşçı, kusurları olduğunu bilir. Ama aynı zamanda yalnız başına büyüemeyeceğini, arkadaşlarından uzaklaşamayacağını da bilir.

Bu yüzden, içlerinde bir nebze gerçek barındırabileceklerini düşünse bile o iki tabelayı yere fırlatır. Tabelalar ufalanıp dağılır ve savaşçı, yakınındakileri yüreklendirmeyi sürdürür.

Filozof Lao Tzu, ışığın savaşçısının yolculuğu hakkında şunu söyler:

‘Bu Yol’da, küçük ve narin her şeye saygı gösterilmelidir. Gereken davranışı göstermek için en uygun ânı kollamayı öğren.’

‘Bir yayı birkaç kez çekmiş olsan bile oku nasıl yerleştirdiğine ve yayı nasıl gerdiğine yine de dikkat et.’

‘Neye ihtiyacı olduğunu bilen bir aceminin, akli başında olmayan bir bilgeden daha zeki olduğu ortaya çıkar.’

‘Sevgi biriktirmek şans getirir, nefret biriktirmekse felaket. Sorunları teşhis edemeyen kişi, kapıyı trajedilerin girmesi için açık bırakmış sayılır.’

‘Savaş, kavgayla aynı şey değildir.’

Işığın savaşçısı düşünür.

Çadırında sakın bir köşeye oturur ve kendini kutsal ışığa teslim eder. Bunu yaparken başka hiçbir şey düşünmemeye çalışır; zevk peşinde koşmaz, meydan okuyuşlara ve açıklamalara uzak durur, yeteneklerinin ve becerilerinin ortaya çıkmasına izin verir.

Kendisi onların farkında olmasa bile bu yetenekler ve beceriler, onun hayatını yönlendirmekte, gündelik yaşamını etkilemektedirler.

Düşünceye dalmışken, savaşçı kendisi değildir, Dünyanın Ruhunun bir kıvılcımıdır. Böyle anlarda sorumluluklarının bilincine varır, nasıl davranması gerektiğini anlar.

Işığın savaşçısı yüreğinin sessizliğinde, kendisine yol gösterecek bir ses duyacağını bilir.

“Yayımı gerdiğimde,” der Herrigel, Zen hocasına, “öyle bir an gelir ki okumu hemen fırlatmazsam soluk alamayacağımı hissederim.”

“Okunu fırlatman gereken ânı sınamaya ve kışkırtmaya devam edersen asla okçunun sanatını öğrenemezsin,” der hocası. “Bazen atışın hedefini bulmamasına neden olan şey, okçunun aşırıya kaçan arzusudur.”

Işığın savaşçısı bazen şöyle düşünür: ‘Ben bir şeyi yapmazsam o şey yapılmadan kalır.’

İşin aslı böyle değildir: Harekete geçmelidir savaşçı, ancak Evren’in de bir şeyler yapmasına fırsat vermelidir.

Işığın savaşçısı haksızlığa uğrarsa, çektiği acıyı başkalarına göstermemek için genellikle yalnız kalmaya çalışır.

Bu hem iyi hem de kötüdür.

İnsanın, yüreğinin kendi yaralarını ağır ağır sarmasına izin vermesi bir şeydir, zayıf görünmek korkusuyla sabahtan akşama kadar düşüncelere dalıp oturması başka şey.

Hepimizin içinde bir melek ve bir de şeytan vardır, sesleri de birbirine benzer. Bir sorunla karşılaşınca şeytan, kendi kendimize konuşmamızı destekler, ne kadar savunmasız olduğumuzu bize göstermektir amacı. Melekse davranışlarımız üzerinde düşünmeye yöneltir bizi ve arada bir başkasının dudaklarını kullanır kendini ifade etmek için.

Bir savaşçı, yalnızlıkla başkasına bağıllık arasında denge kurar.

Işığın savaşıısı sevgiye ihtiyaç duyar.

Sevgi ve Şefkat de tıpkı yemek, içmek ve Hayırlı Kavga'dan tat almak kadar onun doğasının bir parçasıdır. Savaşıı güneşin batışını izlerken neşelenmiyorsa yanlış giden bir Şey var demektir.

Bu noktada mücadeleyi bırakır ve batan güneşi birlikte seyredebileceğı insanlar arar.

Birilerini bulmakta zorluk çekerse kendine Şunu sorar: "İnsanlara yaklaşmaktan çok mu korkuyordum? Biri bana sevgi gösterdi de ben mi fark etmedim?"

Işığın savaşıısı yalnızlıktan yararlanır, ama yalnızlığın kendisinden yararlanmasına izin vermez.

Işığın savaşçısı kendini tümüyle gevşek bırakarak yaşanmayacağını bilir.

Okçudan, okunu istediği uzaklığa fırlatabilmek için yayı gergin tutması gerektiğini öğrenmiştir. Yıldızlardan, yalnızca içlerindeki patlama sayesinde parıldadıklarını öğrenmiştir. Işığın savaşçısı, çitin üzerinden atlamaya hazırlanan bir atın bütün kaslarının gerildiğini görür.

Ama o, asla gerginlikle huzursuzluğu birbirine karıştırmaz.

Işığın savaşçısı sertlikle yumuşaklığı dengelemeyi her zaman becerir.

Düşünü gerçekleştirebilmek için hem sağlam bir iradeye ihtiyacı vardır, hem de büyük bir kabullenme kapasitesine. Bir amacı olabilir ancak o amaca götüren yol her zaman onun hayal ettiği gibi çıkmayabilir.

İşte bu yüzden savaşçı disiplinle merhametin karışımına başvurur. Tanrı evlatlarını asla terk etmez, ama O'nun ne amaçladığını bilmek mümkün değildir, Tanrı yolu bizim adımlarımızla kurar.

Savaşçı kendi heyecanını ateşlemek için disiplinle kabullenmenin bu birleşimini kullanır. Hiçbir yeni, önemli hareket alışıldık bir şeyle başlamamıştır.

Işığın savaşçısı bazen, önüne çıkan engellerin çevresinden akan su gibi davranır.

Kimi zaman, karşı koymanın bedeli mahvedilme olabilir, bu nedenle savaşçı koşullara uyum sağlar. Yolunun üstündeki taşların, dağlardan geçişini engellemesini hiç yakınmadan kabullenir.

İşte suyun gücü şurada yatar: çekiçle parçalayamazsınız onu ya da bıçakla kesemezsiniz. Dünyanın en sağlam kılıcı bile onun yüzeyini bereleyemez.

Bir nehrin suları, hangi yol uygunsa oraya uyum sağlayabilir, ama şu hedefinin deniz olduğunu da asla unutmaz. Kaynaklarından fışkırırken zayıf olan sular, daha sonra, yavaş yavaş, karşılaştığı öteki ırmaklar kadar güçlenir.

Ve, belli bir noktadan sonra mutlak bir güce sahip olur.

Işığın savaşçısı için soyutlanma diye bir şey yoktur.

Her şey somuttur, her şeyin bir anlamı vardır. Çadırında rahatça oturup dünyada neler olduğunu izlemez o; kendisine karşı her meydan okumayı, kendini geliştirme yolunda bir fırsat olarak görür.

Arkadaşlarından bazıları, yaşamları boyunca, seçme fırsatı olmuyor diye yakınır ya da başkalarının verdikleri kararlar hakkında yorumlarda bulunurlar. Oysa savaşçı, düşüncelerini eyleme dönüştürür.

Kimi zaman yanlış hedef seçer ve yaptığı yanlışın bedelini hiç sızlanmadan öder. Kimi zaman da yolundan ayrılıp zaman yitirir ve sonunda yine başladığı noktaya döner.

Ancak savaşçı asla cesaretini yitirmez.

Işığın savaşçısının nitelikleri bir kayanındaki gibidir.

Düz arazideyken çevresindeki her şey dengelidir ve kendisi de sabit durabilir. İnsanlar evlerini onun üzerinde inşa edebilirler, fırtınalara karşı koyabilir bu evler.

Ancak bir yamaca yerleştirilirse ve çevresindeki şeyler ne dengeli ne de ona karşı saygılı iseler, o zaman savaşçı gücünü gösterir; huzurunu tehdit eden düşmana doğru yuvarlanır. Böylesi anlarda savaşçı yakıp yıkan bir güce sahip olur, hiç kimse onu durduramaz.

Işığın savaşçısı hem savaşı hem barışı düşünür ve koşullara uyum sağlayıp nasıl hareket edeceğini bilir.

Işığın savaşçısı, kendi zekâsına aşırı güvenirse, hasmının gücünü küçümser.

Bazen gücün, stratejiden daha çok işe yaradığını akıldan çıkarmamak çok önemlidir.

Bir boğa güreşi on beş dakika sürer; boğa, oyuna getirildiğini çabucak anlar, anlar anlamaz da boğa güreşçisinin üzerine saldırır. Bu durumda, doğacak trajediyi ne aklıyla, ne konuşarak, ne zekâsıyla, ne de tatlılıkla önleyebilir güreşçi.

İşte bu yüzden savaşçı zorbalığı asla küçümsemez. Durum fazlasıyla sertleşirse, savaş alanından çekilip düşmanının yorulmasını bekler.

Işığın savaşıısı, düşmanın gücü kendisinin-
kinden üstünse bunu anlar.

Onun karşıısına çıkmaya karar verirse bir an-
da yok edilir. Düşmanın kışkırtmalarına karşı-
lık verirse bir tuzağa düşer. Bu yüzden, içine düş-
tüğü güç durumdan kurtulmak için diplomasiye
başvurur. Düşmanı bebek gibi davranıyorsa o da
aynısını yapar. Düşmanı onu kavgaya davet edi-
yorsa anlamazlıktan gelir.

Arkadaşları, “O bir korkak!” derler.

Ama ışığın savaşıısı bunları umursamaz; kü-
çük bir kuş ne kadar öfkeli, ne kadar yürekli olur-
sa olsun kedinin gözünde bir hiçtir, savaşıı bunu
bilir.

Böylesi durumlarda savaşıı sabreder; çok
geçmeden kışkırtabileceği başka insanlar bulmak
üzere çekip gidecektir düşmanı.

Işığın savaşıcısı adaletsizlik karşıısında duyarsız kalmaz.

Her şeyin herkes için geçerli olduğunu, bir tek hareketin dünya yüzündeki herkesi etkilediğini de bilir. Bu yüzden, başkalarının acı çektiğini görürse düzeni sağlamak üzere kılıcını kullanır.

Ama zulme karşı savaşa da asla zalimi yargılamaya kalkışmaz. Her insan Tanrı'nın önünde kendi yaptıklarının hesabını verecektir; savaşçı görevini yerine getirir, başkaca yorumda bulunmaz.

Işığın savaşçısının dünyadaki varlığının nedeni, insanlara yardım etmektir, onları yargılamak değil.

Işığın savaşıcısı asla korkaklık etmez.

Kaçmak, mükemmel bir savunma biçimi olabilir, ama insan çok korkuyorsa bu yola başvurmak doğru değildir. Savaşçı, ikilemde kalırsa, yenilgiyi göze alıp sonra yaralarını sarmayı yeğler, çünkü bilir ki kaçtığı takdirde saldırganın eline hak ettiğinden çok daha büyük bir güç verecektir.

Zor ve sıkıntılı günlerde savaşçı, kahramanlığıyla, yürekliliğiyle ve Tanrı'ya güvenerek dayanılmaz müşküllere göğüs gerer.

Işığın savaşçısı asla acele etmez.

Zaman onun lehine işler; sabırsızlığını yenmeyi bilir, düşünmeden hareket etmekten kaçınır.

Ağır yürüyerek adımlarının ne kadar sağlam olduğunu görür. İnsanlık tarihinin bir dönüm noktasında rol aldığını ve dünyayı değiştirmeden önce kendisini değiştirmesi gerektiğini bilir. Bu yüzden, Lanza del Vasto'nun şu sözlerini hatırlar: 'Devrim yavaş yavaş yerleşir.'

Savaşçı meyveyi asla hamken koparmaz.

Işığın savaşçısının hem sabra ihtiyacı vardır hem de hıza.

Yapabileceği en kötü stratejik hatalar şunlardır: Aceleci davranmak ve eline geçen fırsatı kaçırmak. Bunun önüne geçmek için savaşçı her bir durumu tekmişçesine ele alır ve asla formüllerle, reçetelere ya da başkalarının görüşlerine başvurmaz.

Halife Muaviye, Ömer Bin Al-Aas'a siyasi becerilerinin sırrını sormuş.

“Nasıl geri döneceğimi saptamadan asla bir şeye girişmem,” demiş Halife; “öte yandan hiçbir zaman bir işe girişir girişmez ânında geri dönüp gitmek istediğim de olmadı.”

Işığın savaşçısının cesaretinin kırıldığı çok olur.

Onca arzuladığı duyguları uyandırmayı başaramayacağına inanır. Yenilenlerden olduğunu, heyecanını hiçbir şeyin yerine getiremeyeceğini hisseder geceler boyu.

Arkadaşları onun için, “Belki de artık savaşmayacak,” derler.

Savaşçı böyle sözleri duyduğunda acı çeker, aklı karışır, çünkü ulaşmak istediği yere henüz ulaşamadığını bilmektedir. Ama direngendir o ve hedefinden vazgeçmeye razı olmaz.

Sonra, hiç ummadığı bir anda, önünde yeni bir kapı açılır.

Işığın savaşçısı yüreğinde nefret duyguları barındırmaz.

Savaşa girdiğinde, İsa Peygamberin şu sözlerini anımsar: 'Düşmanlarını sev.' Ve bu söze itaat eder.

Ancak şunu da bilir ki, bağışlamak her şeyi kabullenmek değildir. Bir savaşçı başını eğemez, eğer eğerse hayallerinin ufkunu göremez olur.

Hasımlarının onun karşısına, yiğitliğini, dayanıklılığını, karar alma yetisini sınamak için çıktıklarını bilir. Hasımları onu, hayalleri uğruna savaşmaya zorlarlar.

Işığın savaşçısının gücüne güç katan, savaş deneyimidir.

Savaşçı geçmişî anımsar.

İnsanın Maneviyat için çıktığı Sefer'i bilir, bu Sefer'in, tarihin en güzel sayfalarından birkaçını yarattığını bilir.

Ama tarihin en kötü sayfalarından birkaçının da sorumlusudur bu Sefer: kıyımlar, kurbanlar, cehalet taraftarlığı. Kişisel amaçlar için kullanılmıştır, düşünceleri en korkunç amaçları savunma yolunda kullanılmıştır.

Savaşçı insanların şöyle sorduğunu duymuştur: "Yürüdüğüm yolun doğru yol olduğunu nasıl bilebilirim?" Ve pek çok insanın, bu soruya yanıt bulamadığı için arayışından vazgeçtiğine tanık olmuştur.

Savaşçı tereddüt etmez; şu sözün peşinden gider:

'Onları verdikleri meyveden tanıyacaksın,' demişti İsa Peygamber. İzlediği kural budur savaşçının, ve o asla yanılmaz.

Işığın savaşıcısı sezginin önemini bilir.

Savaşın içindeyken, düşmanın darbeleri üzerinde düşünmek için zamanı yoktur, bu yüzden sezgilerini kullanır ve meleşinin sözünü dinler.

Barış günlerinde Tanrı'mn kendisine gönderdiği işaretleri çözümler.

İnsanlar, "Deli o," derler.

Ya da, "Hayal dünyasında yaşıyor."

Daha da ötesi, "Böyle mantıksız şeylere nasıl inanabiliyor?"

Ama savaşçı, sezginin, Tanrı'nın alfabesi olduğunu bilir, rüzgârın sesini dinlemeyi, yıldızlarla konuşmayı sürdürür.

Işığın savaşıcısı, ateşin çevresinde arkadaşlarıyla birlikte oturur.

Onun zaferlerinden söz ederler; bu arada yanlarına gelen yabancılar olursa onlara kucak açarlar, çünkü savaşçının yaşamıyla, Hayırlı Savaşıyla hepsi gurur duymaktadır. Savaşçı, tuttuğu Yol'dan coşkuyla söz eder, bir güçlüğe nasıl göğüs gerdiğini, ya da özellikle çetrefil olan bir soruna nasıl çözüm bulduğunu anlatır onlara. Öykülerini anlatırken sözcüklerine tutku ve romantizm katır.

Bazen abarttığı olur. Atalarının da zaman zaman abarttığını anımsar.

Bu yüzden o da onlar gibi yapar. Ama asla gururu kibirle karıştırmaz ve kendi abartılarına kendisi hiçbir zaman inanmaz.

Işığın savaşıısı şöyle dendiğini duyar: “Karar vermeden önce her şeyi anlamam gerek. Düşünce mi değıştirme özgürlüğüne sahip olmak istiyorum.”

Savaşçı bu sözleri kuşkuyla karşılar. O da bu özgürlüğün tadını çıkarabilir, ama bu onun yüklenim altına girmesini engellemez, bazen bunu neden yaptığını tam olarak bilemese de.

Işığın savaşıısı kararlar alır. Ruhu, göklerdeki bulutlar kadar özgürdür, ama o düşünce bağıdır. Kendi seçtiğı Yol’da yürürken, çoğı zaman ister istemez erken kalkması, kendisine hiçbir şey öğretemeyecek insanlarla konuşması, bazı özverilerde bulunması gerekir.

Arkadaşları ona, “Sen özgür değilsin,” derler.

Savaşçı özgürdür. Ama açık duran bir fırında ekmek pişmeyeceğini bilir.

Bir işe kalkışırken ne elde edebileceğini, hedefine nasıl ulaşacağını ve önerilen görevi yerine getirip getiremeyeceğini bilmen gerekir.

‘Bir iş için uygun donanımına sahip olsa da zaferinin sağlayacağı sonuçlara arzu duymayan ama yine de mücadeleden vazgeçmeyen biri, zaferrin meyvelerini reddettiğini dürüstçe söyleyebilir ancak.

Meyveyi reddedebilirsin ama bu, sonuçlara kayıtsız olduğun anlamına gelmez.’

Işığın savaşçısı, Gandi’nin stratejisini saygıyla dinler. Ve hiçbir sonuç elde edemeyip kendisine de reddetmeyi öneren kişilerin sözlerine inanmaz.

Işığın savaşçısı, küçük şeylere önem verir, çünkü onlar başına ciddi dertler açabilirler.

Ne kadar küçük olursa olsun bir diken, yolcu-
yu durdurabilir. Minicik, gözle görülemeyen bir
hücre sağlıklı bir organizmayı mahvedebilir. Geç-
mişte duyulan korkunun anısı insanın içinde o
korkuyu her sabah yeniden doğurabilir. Saniye-
nin onda biri kadar bir zaman, düşmanın öldürü-
cü darbeyi indirmesine olanak sağlayabilir.

Savaşçı, küçük şeyleri dikkate alır. Bazen
kendine karşı acımasızdır, ama o böyle davranma-
yı yeğler.

‘Şeytan ayrıntıda gizlidir,’ denir kitaplardan
birinde.

Işığın savaşçısı her zaman inançlı değildir.

Öyle anlar gelir ki hiçbir şeye inanmaz. Ve yüreğine şunu sorar: “Bütün bu çabalara gerçekten değer mi?”

Ancak yüreği suskun kalır. Ve kararı savaşçının kendisinin vermesi gerekir.

Sonra bir örnek arar. Ve İsa Peygamberin de insanın durumuna tam olarak girebilmek için buna benzer bir şeyden geçmiş olduğunu anımsar.

‘Şu kabı benden çek,’ dedi İsa. O da cesaretini ve metanetini yitirmiş, ama vazgeçmemiştir.

Işığın savaşçısı inancını yitirse de yolundan dönmez. İlerler ve sonunda inancı geri gelir.

Savaşçı hiç kimsenin yalnız olamayacağını bilir.

Tek başına savaşamaz; planı ne olursa olsun başkalarına bağımlıdır. Stratejisini tartışmaya, yardım istemeye ve –dinlendiğı anlarda– birlikte ateşin karşısında oturup savaş öyküleriyle eğlen-direbileceğı birinin varlığına ihtiyaç duyar.

Ama insanların, bu dostluğu kendine güvensizlikle karıştırmalarını istemez. Eylemleri saydam, planları gizlidir savaşçının.

Işığın savaşçısı, arkadaşlarıyla dans eder, ancak yaptıklarının sorumluluğunu başkalarına yüklemeyiz.

İki savaş arasında dinlenir savaşçı.

Çoğu zaman günlerini boş geçirir, çünkü içinden öyle gelir; ne var ki sezgileri tetiktedir. Tembellik edip günah işlemez, çünkü bunun sonunun neye varacağını bilir: Sıcak bir tekdüzelik içinde harcanan, zamanın nasıl geçtiğinin farkına varılmayan pazar öğle sonralarına.

Savaşçı buna, ‘mezarlık huzuru’ der. ‘Vahiy’den bir cümle gelir aklına: ‘Senin nasıl çalıştığını biliyorum, ne soğuksun ne de sıcak... Ilık olduğun için, ne soğuk ne sıcak olmadığın için seni ağzımdan tüküreceğim.’

Savaşçı dinlenir ve neşelenir. Ama her zaman tetiktedir.

Işığın savaşıcısı herkesin birbirinden korktuğunu bilir.

Bu korku kendini genellikle iki biçimde gösterir: saldırganlık ya da boyun eğiş olarak. Bunlar, aynı sorunun iki yüzeyidir.

Bu yüzden, savaşıcı ne zaman içine korku salan birisinin karşısında bulunsa onun da kendisi gibi güvensizlik duyduğunu aklından çıkarmaz. O da benzer engellerle karşılaşmış, benzer sorunlarla yüz yüze gelmiştir.

Ancak savaşıcı bu durumla nasıl başa çıkacağını karşısındakinden daha iyi bilir. Neden? Çünkü savaşıcı korkuyu motor olarak kullanır, fren olarak değil.

Savaşıcı, hasmından bir şeyler öğrenir ve buna uygun biçimde hareket eder.

Işığın savaşçısı için imkânsız sevgi diye bir şey yoktur.

Ne sessizlik ne de ilgisizlik ya da reddedilme onun gözünü korkutur. İnsanların yüzündeki ifadesiz maskenin gerisinde sıcacık bir yüreğin bulunduğunu bilir.

İşte bu yüzden savaşçı, başka insanlardan daha fazla riske atılır. Sık sık 'hayır' sözcüğüyle karşılaşacağını bilse de evine yenilmiş, bedeniyle ve ruhuyla reddedilmiş olarak dönecek olsa da sürekli olarak birinin sevgisini arar o.

Bir savaşçı, ihtiyacı olan şeyi ararken asla korkuya baş eğmez. Sevgisiz bir hiçtir o.

Işığın savaşçısı, önemli bir savaş öncesindeki sessizliği tanır.

Bu sessizlik ona şunu söyler gibidir: “Her şey durdu. Savaşı unutup biraz keyfine baksana.” Deneyimsiz savaşçılar bu noktada silahlarını bırakır, canlarının sıkıldığından yakınırlar.

Savaşçı ise o sessizliğe dikkatle kulak verir; bir yerlerde bir şeyler olmaktadır. Korkunç depresyonların hiçbir uyarıda bulunmadan geldiğini bilir. Geceleri ormanlardan geçmiştir o ve tehlike çok yakın olduğunda hayvanların sessiz durduklarını bilir.

Başkaları gevezelik ederlerken savaşçı kılıcıyla çalışır ve gözlerini ufuktan ayırmaz.

Işığın savaşçısı inançlıdır.

Mucizelere inandığı için mucizeler gerçekleşmeye başlar. Düşüncelerinin hayatını değiştireceğine emin olduğu için hayatı değişmeye başlar. Sevgiyi bulacağına inandığı için sevgi kendini gösterir.

Ara sıra hayal kırıklığına uğrar. Bazen incinir.

Sonra insanların şöyle dediğini duyar: “Ne kadar becerikli biri!”

Ve savaşçı, buna değdiğini bilir. Her yenilgi için alacak hanesine iki yengi yazılmıştır.

Bütün inananlar bilir bunu.

Işığın savaşçısı, ışıgı izlemenin en iyi yol olduğunu öğrenmiştir.

İhanet etmiş, yalan söylemiş, yolundan sapmış, karanlığa göz kırpmıştır. Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi her şey yolunda gitmiştir.

Sonra, ansızın bir uçurum açılır: güvenlik içinde binlerce adım atmış olabilirsiniz, ancak fazladan atılacak bir adım her şeyin sonu olabilir. İşte o zaman savaşçı, kendini felakete sürüklemekten önce durur.

Bu kararı aldığı anda şu dört yorumu duyar: ‘Sen hep yanlış yaparsın. Değişemeyecek kadar yaşlısın. İşe yaramazsın. Bunu hak etmiyorsun.’

Başını kaldırıp göğe bakar. Bir ses ona şunu söyler: “Herkes hata yapabilir. Bağışlandın, ama yürekten istemelisin bunu. Bu senin tercihin olmalı.’

Işığın gerçek savaşçısı bağışlanmayı kabul eder.

Işığın savaşıısı her zaman kendini geliştirmek ister.

Kılıcının her vuruşunda, yüzlerce yılın bilgeliği ve düşünceleri saklıdır. Her vuruşun, gelmiş geçmiş bütün savaşçıların gücünü ve becerisini barındırması gerekir, ki bu savaşçıları bugün bile bu mücadeleyi kutsamayı sürdürürler. Çarpışma sırasındaki her hareket, önceki kuşakların Gelenek yoluyla aktarmaya çalıştıkları hareketlere gösterilen saygıyı kanıtlar.

Savaşçı, indirdiği darbeleri kusursuzlaştırmaya çalışır.

Işığın savaşçısı güvenilir biridir.

Bazı hatalar yapar, bazen kendini olduğundan daha da önemli sanır, ama yalan söylemez.

İnsanlar ateşin çevresinde toplandıklarında, kadın olsun erkek olsun, arkadaşlarıyla konuşur. Ağzından çıkanların, düşüncelerinin bir tanıtı gibi, Evren'in belleğine kazındığını bilir.

Ve savaşçı kendisine şunu sorar: "Söylediğim şeylerin hepsini yerine getiremediğim çok oluyor, o zaman neden bu kadar çok konuşuyorum?"

Yüreği şu yanıtı verir: "Sen düşüncelerini herkesin içinde savunuyorsan söylediklerine uygun biçimde yaşamak için çaba göstermelisin."

Savaşçı, söylediği gibi biri olduğuna inandığı için sonunda öyle olur.

Savaşçı, mücadelesi sırasında ara sıra mola vereceğini bilir.

Olayları zorlamanın anlamı yoktur; sabırlı olmalı ve iki tarafın yeniden çarpışacağı ânı beklemelidir. Savaş alanının sessizliğinde yüreğinin atışlarını dinler.

Sinirli olduğunu, korktuğunu fark eder.

Savaşçı yaşamının muhasebesini yapar; kılıcının keskin, içinin huzurlu olduğuna, yüreğinin hâlâ inançla dolu bulunduğuna emin olur. Kendine özen göstermenin eylem kadar önemli olduğunu bilir.

Her zaman, tam olarak yolunda gitmeyen bir şey çıkar. Savaşçı da zamanın durduğu anlardan yararlanıp kendini daha iyi hazırlar.

Savaşçı, kılıç tutan elini yakalamak için bir melek ile bir şeytanın yarıştığını bilir.

Şeytan der ki: “Güçten düşeceksin. Bunun ne zaman olacağını bilemeyeceksin. Korkuyorsun.” Melek de, “Güçten düşeceksin. Bunun ne zaman olacağını bilemeyeceksin. Korkuyorsun,” der.

Savaşçı şaşırmıştır. Melek de şeytan da aynı şeyi söylemişlerdir.

Sonra şeytan devam eder: “Sana yardım edeyim.” Melek de şöyle der: “Sana yardım edeyim.”

İşte o anda, savaşçı aradaki farkı anlar. Sözcükler aynı olabilir, ama kendisine yardım öneren bu iki kişi birbirinden tümüyle farklıdır.

Ve savaşçı meleğin elini seçer.

Savaşçı kılıcını çekerse onu kullanır.

Bir yolu açmak için, birine yardım etmek için, tehlikeyi savuşturmak için kullanılabilir kılıç, ama o kaprislidir ve iyi bir amaç uğruna olmadıkça kınından sıyrılmaktan hoşlanmaz.

İşte bu yüzden savaşçı asla tehditler savurmaz. Saldırabilir, kendini savunabilir ya da kaçabilir; bütün bu hareketler savaşın bir parçasıdır. Ama indireceği darbeden söz ederek o darbenin gücünü azaltmak savaşın parçası değildir.

Işığın savaşçısının gözü, kılıcının hareketlerinin üzerindedir hep. Ama kılıcın da onun her hareketini gözlediğini asla unutmaz.

Kılıç, dile düşmemelidir.

Bazen kötülük Işığın Savaşçısının peşini bırakmaz, böyle olunca savaşçı onu çadırına davet eder.

Ve ona sorar: “Bana mı zarar vermek istiyorsun yoksa beni kullanarak başkalarına mı?”

Kötülük, onu duymamış gibi yapar. Savaşçının ruhundaki karanlığı bildiğini söyler. Henüz kapanmamış yaralara dokunur ve intikam al der. Savaşçının, düşmanlarını mahvetmek için başvurabileceği bazı hilelerden ve kurnazlıklardan söz eder.

Işığın savaşçısı onu dinler. Konuşmaları tavsar gibi olunca, değişik planları hakkında sorular sorarak kötülük’ü sözlerine devam etmesi için destekler.

Söylenecekler söylenince ayağa kalkıp dışarı çıkar. Kötülük, bu uzun konuşmanın ardından kendisini o kadar yorgun ve tükenmiş hisseder ki savaşçının peşinden gidecek gücü bulamaz.

Işığın savaşçısı, bilmeyerek yanlış bir adım atar ve uçuruma yuvarlanır.

Hayaletlerden ürker, yalnızlık kıvrandırır onu. Savaşçının amacı Hayırlı Savaş'tır, böyle bir şeyin başına gelebileceğini hayal bile etmemiştir, ama gelmiştir.

Karanlıkta büzülüp kalan savaşçı, üstadına başvurur.

“Üstat, uçuruma yuvarlandım,” der ona. “Buranın suları çok derin, çok karanlık.”

“Şunu unutma,” dedi ona üstadı. “Suya dalmak, boğulmak için yeterli değildir, yüzeyin altında kalırsan boğulursun.”

Ve savaşçı, düştüğü bu kötü durumdan var gücüyle kurtulmaya çalışır.

Işığın savaşıcısı bazen çocuk gibi davranır.

İnsanlar şaşıırıp kalırlar; bir çocuğun eğlenmek, oyun oynamak ihtiyacı duyacağını, dine biraz saygısızlık edebileceğini, tuhaf, çocukça sorular sorabileceğini, kendisinin bile inanmadığı saçma sapan sözler edebileceğini unutmuştur onlar.

Dehşet içinde kalarak şunu sorarlar: “Manevi yol bu mu, ha? Hiç de olgun biri değil o!”

Savaşçı böyle yorumlardan gurur duyar. Ve misyonunu bir an bile aklından çıkarmadan onca saflığı ve neşesi arasında Tanrı ile olan bağıını koparmaz.

‘Sorumluluk’ sözcüğünün Latince kökü, onun asıl anlamını ortaya koyar: ‘karşılık verme, tepki gösterme kapasitesi.’

Sorumluluk hisseden bir savaşçı, gözlemleme ve öğrenme yeteneğine sahip olduğunu kanıtlamış biridir. Hatta ‘sorumsuz’ davranmak bile gelir elinden. Bazen, kendini bir olayın akışına kaptırır, ne katılır o olaya, ne de tepki verir.

Ama o dersini almıştır; gerekli konumu almış, verilen öğüdü dinlemiş ve alçakgönüllülük gösterip yardım kabul etmiştir.

Sorumlu bir savaşçı, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan biri değildir, içinde bulunduğu ânın getirdiği güçlüklerle başa çıkmayı öğrenmiş olan biridir.

Işığın savaşı, savaş alanını her zaman kendisi seçemez.

Kimi zaman kendi tercihi olmayan savaşların ortasında bulur kendini ve şaşırır; ama kaçmanın anlamı yoktur, bu savaşlar onun peşini bırakmaz.

Sonra, çatışma neredeyse kaçınılmaz görünürken savaşçı hasmıyla konuşur. Korku da korkaklık da göstermeden, karşısındaki adamın bu savaş neden istediğini, kendisini bulup bu çarpışmaya zorlamak için köyünden neden ayrıldığını bulmaya çalışır. Savaşçı, kılıcını kınından bile çıkarmadan, bu savaşın kendisine göre olmadığını karşısındakini ikna eder.

Işığın savaşı, hasmının söyleyeceği söz dinler. Gereklemedikçe de savaşmaz.

Önemli kararlar alması gerektiğinde ışığın savaşıcısının eli ayağı titrer.

“Bunun altından kalkamazsın,” der bir arkadaş. “Haydi, cesaretini topla,” der bir başkası. Böylece iyice kararsız kalır savaşçı.

Kaygılar içinde birkaç gün geçirdikten sonra çadırının köşesine çekilir, genellikle oturup düşündüğü, dua ettiği yerdir burası. Kendi geleceğini görür. Kendi davranışının sonucunda kazançlı çıkacak ya da zarar görecektir insanları görür. Hiç kimseye gereksiz acı çektirmek istemez, ama kendi yolundan ayrılmak da istemez.

Savaşçı, alacağı kararı açıklar.

“Evet” demesi gerekiyorsa, cesurca söyleyecektir. “Hayır” demesi gerekirse bunu da gözünü kırpmadan yapacaktır.

Işığın savaşçısı, kendi Kişisel Menkıbesini baştan sona kabullenir.

Arkadaşları, onun için, “İnancı ne kadar güçlü!” derler.

Bir an gurur duyar savaşçı, hemen arkasından da arkadaşlarının söyledikleri şey mahcup eder onu, çünkü aslında görüldüğü kadar inançlı değildir.

Tam o sırada meleği kulağına şöyle fısıldar: “Sen yalnızca ışığın bir aracısın. Gurur duyman için de utanç duyman için de bir neden yok, yalnızca mutluluk duyman için nedenler var.”

Ve ışığın savaşçısı, bir araçtan başka bir şey olmadığını anlayınca, daha soğukkanlı ve daha güvenli hisseder kendini.

“Hitler savaş alanında yenilmiş olabilir, ama sonunda kazandığı bir şey de oldu,” der M. Halter, “çünkü yirminci yüzyılın insanı toplama kampını yarattı, işkenceyi yeniden canlandırdı ve başkalarının felaketlerine gözlerini yummanın mümkün olabileceğini öbür insanlara öğretti.”

Belki de haklıdır; terkedilmiş çocuklar var, kıyıma uğrayan siviller, suçsuz yere hapse atılanlar, yalnız kalmış yaşlılar, sokaklarda sarhoşlar, iktidarda deliler.

Öte yandan hiç de haklı olmayabilir, çünkü ışığın savaşçıları da var.

Ve ışığın savaşçıları, kabul edilmez olanı asla kabul etmezler.

Işığın savaşıısı, şu eski atasözünü asla aklından çıkarmaz: iyi huylu küçük keçi hiçbir zaman melez.

Haksızlıklar olabilir. Herkes kendisini hak etmediğı bir durumda bulabilir, genellikle de kendisini savunacak konumda olmadığında. Savaşıının kapısını sık çalar yenilgi.

Böyle zamanlarda, savaşıı sessiz kalır. Konuşarak tüketmez enerjisini, çünkü sözcükler bir işe yaramaz; Birisi'nin kendisini gözlediğini bilerek gücünü, direnmek ve sabretmek için harcaması daha iyidir; bu Birisi, onun gereksiz yere acı çektiğini görür ve bunu kabul etmez.

Bu Birisi, ona en çok ihtiyacı olan şeyi verir: zaman. Er ya da geç, her şey yeniden onun lehine dönecektir.

Işığın savaşıısı bilgedir; yenilgilerinden söz etmez.

Kılıç uzun ömürlü olmayabilir, ama ışığın savaşçısı öyle olmak zorundadır.

İşte bu yüzden, yeteneklerinin kendisini kandırmasına izin vermez, böylece gafil avlanmaz. Her şeye hak ettiği değeri verir.

Sık sık, savaşçı ciddi konular üzerinde düşünürken, şeytan kulağına şöyle fısıldar: “Hiç aldırma, önemli değil.”

Kimi zaman da, sıradan şeylerle yüz yüze kaldığında şeytan ona şöyle der: “Bütün enerjini bu sorunu çözmeye ayırmalısın.”

Savaşçı, şeytanın kendisine söylediği şeye kulak asmaz; o, kılıcının efendisidir.

Işığın savaşçısının gözü her zaman açıktır.

Kılıcını kullanmak için hiç kimseden izin istemez; kılıcını kuşanır. Yaptıklarını açıklamak için de zaman harcamaz; Tanrı'nın isteklerine uyar, yanıtını yaptıklarıyla verir.

İki yanına bakıp kimin kendisine dost olduğunu anlar. Arkasına bakıp düşmanlarını tanır. İhanet karşısında acımasızdır, ama intikam aramaz; düşmanlarını hayatından çıkarmakla yetinir, onlarla gereğinden uzun dövüşmez.

Bir savaşçı rol yapmaz, olduğu gibidir.

Bir savaşçı kendisine zarar vermek isteyenlerle bir arada bulunmaz. Kendisini ‘avutmak’ isteyenlerle bir arada bulunduğunu da gören olmaz.

Yalnızca yenilmişken kendisinin yanında olanlardan uzak durur: bu sahte dostlar, zayıflığın ödüllendirildiğini kanıtlamak isterler. Ona hep kötü haberler taşırlar. Savaşcının güvenini yıkmak isterler, bunların hepsini ‘dayanışma’ maskesi altında yaparlar.

Onu yaralanmış görünce gözyaşlarına boğulurlar, ama yüreklerinin ta derininde mutludurlar, cnk savaşçı bir crpışmada yenilmiştir. Bunun, kavganın bir parçası olduğunu anlamazlar.

Bir savaşcının gerçek dostları, her zaman onun yanındadırlar, kötü günde de iyi günde de.

Mücadelesinin başında ışığın savaşçısı, “Hayallerim var,” demiştir.

Birkaç yıl sonra, amacına ulaşmasının gerçekten mümkün olabileceğini fark eder; ödüllendirileceğini anlar.

O anda, birden hüzünlenir. Başkalarının mutsuzluklarını bilir, insanlığın büyük bir bölümünün yaşadığı yalnızlıkları ve hayal kırıklıklarını da; ve kendisinin tatmak üzere olduğu şeyi hak ettiğine inanmaz.

Meleği ona, “Vazgeç her şeyden,” diye fısıldar. Savaşçı diz çöküp elde ettiği her şeyi Tanrı’ya sunar.

Bu teslim oluş, savaşçıyı artık budalaca sorular sormaktan vazgeçirtir ve suçluluk duyguları ile baş etmesine yardımcı olur.

Işığın savaşçısı, kılıcını elinde tutar.

Neyi yapacağına, neyi yapmayacağına karar veren kendisidir.

Öyle anlar gelir ki hayat onu bir krizin içine iter; sevdiği şeylerden ayrı düşmüştür; işte o zaman düşünmeye başlar savaşçı. Tanrı'nın isteğini mi yerine getiriyorum yoksa bencillik mi ediyorum diye bakar. Sevdiklerinden ayrı düşmesi, Yol'unun bir parçasıysa yakınmadan kabullenir bunu.

Ancak bu ayrılığın kaynağı, bir başkasının sapkın hareketleriyse savaşçının yanıtı amansız olur.

Savaşçı hem kudretlidir hem de bağışlayıcıdır. Her iki özelliğini de aynı beceriyle kullanır.

Işığın savaşıısı Şu sözcüğün tuzağına asla düşmez: ‘Özgürlük’

Halkı baskı altındayken özgürlük tartışmasız bir kavramdır. Bu gibi zamanlarda kılıcını ve kalcanını kullanarak, soluk alabildiğı ve yaşadığı sürece mücadele eder. Baskı ile karşılaştırıldığında özgürlüğü anlamak çok kolaydır: Tutsaklığın tam tersidir.

Ama kimi zaman yaşlı insanların şöyle dediğini duyar savaşıı: “Çalışmayı bırakırsam özgür olurum.” Bir yıl sonra, aynı insanlar şöyle yakınırlar: “Hayat ne kadar da tekdüze.” Bu durumda özgürlüğü anlamak zordur: Özgürlük, anlam olmaması demektir.

Işığın savaşıısı her zaman bir şeye bağlıdır. Hayallerinin tutsağıdır, ama istediğini yapabilir.

Işığın savaşçısı, mücadelesinde ısrarcı değildir, özellikle de ortada ne ilerleme ne de gerileme varsa.

Eğer bir savaşta ilerleme olmuyorsa, düşmanla oturup ateşkes koşullarını görüşmesi gerektiğini bilir; her iki taraf da kılıç sanatını uygulamışlardır, artık birbirlerini anlamaya ihtiyaçları vardır.

Bu yaptıkları onurlu bir davranıştır, korkaklık değildir. Kuvvetlerin dengelenmesidir, strateji değişikliğidir.

Barış planları hazırlanınca savaşçılar evlerine dönerler. Hiç kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değillerdir; Hayırlı Savaş yürütmüşler ve inançlarını korumuşlardır. Her ikisi de biraz özveride bulunarak müzakere sanatını öğrenmiştir.

Işığın savaşçısının arkadaşları, enerjisini nereden bulduğunu sorarlar. O da şöyle der: “Gizli düşmanımdan.”

Arkadaşları ona düşmanın kim olduğunu sorarlar.

Savaşçı, “Artık canını yakamayacağımız biri,” der.

Bu düşman, çocukken giriştiği bir kavgada yenildiği bir oğlan olabilir, ya da on bir yaşındayken kendisini terk eden kız arkadaşı, ona aptal olduğunu söyleyen öğretmeni. Savaşçı ne zaman yorulsa, bu düşmanların onun cesaretini henüz tanımamış olduklarını getirir aklına.

İntikamı düşünmez, çünkü bu gizli düşman artık onun hayatının bir parçası değildir. Savaşçı yalnızca yeteneğini geliştirmeyi düşünür, başarılarını bütün dünya öğrensin ve geçmişte kendisini incitmiş olanların da kulağına gitsin diye.

Geçmişteki acılar, savaşçının gücüdür.

Işığın savaşıcısı, her zaman ikinci bir fırsat yakalar.

Başka erkekler ve kadınlar gibi, o da doğduğunda kılıcını nasıl kullanacağını bilmez; kendi Kişisel Menkıbesini bulmadan önce o da pek çok hata işlemiştir.

Hiçbir savaşçı ateşin karşısında oturup karşındakilere: “Ben hep doğruyu yaptım,” diyemez. Her kim ki böyle söyler, yalan söylemektedir ve kendisini tanımayı henüz öğrenmemiştir. Gerçek bir ışığın savaşıcısı, geçmişinde haksızlıklar yapmıştır.

Ama hayat yolunda ilerledikçe dürüst davranmadığı insanların her zaman yoluna çıktığını görecektir.

Onun ikinci fırsatı, bu kişilere yaptığı haksızlığı gidermektir ve o her zaman, hiç tereddüt etmeden kullanır bu fırsatı.

Bir savaşçı yılan kadar bilge, güvercin kadar saftır.

İnsanlar toplanıp konuşmaya başladığında savaşçı başkalarının davranışlarını yargılamaz; karanlığın, kötülüğünü yaymak için görünmez bir ağ kullandığını bilir. Bu ağ, havada süzülen haber kırıntılarını yakalar ve onları insan ruhuna zarar veren entrika ve kıskançlığa dönüştürür.

Böylece, birisi hakkında söylenen her şey, zehir ve kinle çoğalarak o kişinin düşmanlarının kulağına gider.

Bu nedenle bir savaşçı, kardeşinin düşüncelerinden söz ederken kardeşinin orada bulunduğunu, söylediğı şeyleri dinlediğini varsayar.

Ortaçağ Şövalyelerinin Dua Kitabı şöyle der:
'Yol'daki ruhani enerji, adil ve sabırlı davranarak senin ruhunu hazırlar.

Bu yol, Şövalyenin Yolu'dur. Bu yol hem kolay hem zordur, çünkü önemsiz şeyleri bir kenara bırakıp dostluklar kurmaya zorlar insanı. Bu yüzden, ilk başta, birçok kişi bu yolu izlemeye çekinir.

Şövalyeliğin ilk dersi budur: Hayat kitabına bugüne kadar yazmış olduğun her şeyi sileceksin: huzursuzluk, belirsizlik, yalanlar. Bütün bunların yerine '**cesaret**' sözcüğünü koyacaksın. Yolculuğa bu sözcükle başlarsan ve Tanrı'ya inanarak devam edersen nereye varman gerekiyorsa oraya varırsın.'

Göğüs göğüse savaş zamanı yaklaşınca ışığın savaşçısı her türlü olasılığa hazırlar kendini.

Bütün stratejileri inceler ve şunu sorar: ‘Kendimle savaşmak zorunda kalsaydım ne yapardım?’ Böylece zayıf noktalarını ortaya çıkarır.

O anda hasmı yaklaşır yanına; bir torba dolu su vaat, anlaşma, müzakereyle gelir yanına. Baştan çıkarıcı öneriler ve sorunsuz seçenekler sunar.

Savaşçı bu önerilerin hepsini tek tek inceler; gururu kırılmadan hasmıyla anlaşmaya hazırdır. Çatışmadan kaçınırsa bunun nedeni kendisine sunulanların başını döndürmesi değil, bunun en iyi strateji olduğuna karar vermiş olmasıdır.

Işığın savaşçısı düşmanından armağan kabul etmez.

Tekrar söylüyorum:

Işığın savaşçısını gözlerindeki bakıştan tanır-
sın. Işığın savaşçıların yeri dünyadır, dünyanın
bir parçasıdır onlar, dünyaya gelirken sırtlarında
heybe, ayaklarında sandalet bulunmaz. Çoğu kez
korkaklık gösterirler. Her zaman dürüst davran-
mazlar.

En saçma sapan şeyler yaralar ışığın savaş-
çılarını, en önemsiz şeyler kaygılandırır, büyüye-
meyeceklerine inanırlar. Işığın savaşçıları bazen
kutsanmayı ya da mucizeleri hak etmediklerine
inanırlar.

Işığın savaşçıları kendilerine sık sık bu dün-
yada ne aradıklarını sorarlar. Çoğu kez hayatlarını
anlamsız bulurlar.

İşte bu yüzden ışığın savaşçısıdır onlar. Başa-
rısızlığa uğradıkları için. Soru sordukları için.
Durmadan anlam aradıkları için. Ama sonunda o
anlamı bulacaklardır.

Işığın savaşçısı, düşünden uyanmaktadır.

Şöyle düşünür: “Benim büyümemi sağlayan bu ışıkla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum.” Ancak ışık yok olmaz.

Savaşçı şöyle düşünür: “İçimden gelmese de bazı değişiklikler yapmam gerek.’

Işık yok olmaz, çünkü ‘içinden gelmemek’ sözcükleri tuzaklarla doludur.

Sonra savaşçının gözleriyle yüreği bu ışığa alışır. Işık onu korkutmaz olur ve sonunda savaşçı kendi Menkıbesini kabullenir, bu yaptığı, riske girme anlamına gelse de.

Savaşçı, uzunca bir süredir uykudadır. Ağır ağır uyanması çok doğaldır.

Deneyimli bir savaşçı kendisine yapılan hakaretlere katlanır; yumruğunun gl olduğunu bilir o, indireceği darbelerin ustaca olacağını da. Hiç hazırlıklı olmadığı anda karşısına bir hasım çıkarsa, onun gözlerinin içine bakar ve göğüs göğse çarpışmasına gerek kalmadan onu yener.

Savaşçı manevi ustasından bir şeyler öğrendikçe gözlerinde inancın ışığı parıldar ve hiç kimseye bir şey kanıtlamasına gerek kalmaz. Tanrı'nın bir kr inanç, mucizelerin hile, meleklerle inanmanın gerçeklerden kaçmak demek olduğunu iddia eden hasmının sözlerine hiç aldırmaz.

Dvş gibi ışığın savaşcısı da kendi müthiş gücünün farkındadır; savaşma onurunu hak etmeyen biriyle asla dvşmez.

Işığın savaşçısı, üç bin yıl önce Chuan Tzu tarafından konulan dövüşün beş kuralını hiç aklından çıkarmamalıdır:

İnanç: Savaşa girmeden önce savaşın nedenlerine inanmalısın.

Yoldaşlar: Müttefiklerini seç ve başkalarıyla birlikte dövüşmeyi öğren, çünkü hiçbir savaş tek başına kazanılmaz.

Zaman: Kışın savaşmak yazın savaşmaktan farklıdır; iyi bir savaşçı, savaşa girmesi için uygun olan zamanı iyi seçer.

Mekân: Dağda savaşırken, ovada savaşır gibi savaşılmaz. Çevrende neler olduğunu ve onların arasında en iyi nasıl hareket edebileceğini düşün.

Strateji: En iyi savaşçı, nasıl dövüşeceğini önceden tasarlayandır.

Bir savaş sona erdiğinde savaşçı onun sonucunu pek bilmez.

Dövüşme eylemi, savaşcının çevresinde olağanüstü büyük bir enerji yaratmıştır ve öyle bir an gelir ki zafer de yenilgi de aynı ölçüde mümkündür. Kimin yendiğini kimin yenildiğini zaman gösterecektir ama savaşçı, o andan sonra artık elinden daha fazla bir şey gelmeyeceğini bilir: o savaşın kaderi Tanrı'nın ellerindedir.

Öylesi anlarda, sonuçlar ışığın savaşcısını ilgilendirmez. Yüreğine şunu sorar: Hayırlı Savaş mıydı benimkisi? Yanıt 'evet'se, dinlenmeye çekilebilir. Yanıt 'hayır'sa, kılıcını alır ve yeniden çalışmaya başlar.

Her ışığın savaşçısının içinde Tanrı'nın kıvılcımı vardır.

Yazgısı, başka savaşçılarla birlikte olmaktır ama bazen kılıç sanatını tek başına uygulaması gerekir; işte bu yüzden, arkadaşlarının yanında değilken bir yıldız gibi davranır.

Evren'de kendisine ayrılmış olan bölümü aydınlatır ve gözlerini göğe çeviren herkese galaksileri ve dünyaları göstermeye çalışır.

Savaşçının bu sebatı çok geçmeden ödüllendirilecektir. Yavaş yavaş öteki savaşçılar gelirler yanına ve birleşip her biri kendi simgelerine ve gizemlerine sahip yıldız kümeleri oluştururlar.

Bazen savaşçı, aynı anda iki hayat yaşar gibi hisseder.

Bu hayatlardan birinde, yapmak istemediğı işleri yapmak ve inanmadığı fikirler uğruna savaşmak zorundadır. Ama başka bir hayat daha vardır, bu hayatı düşlerinde ve okuduklarında bulur, bir de düşüncelerini paylaşan insanlarla karşılaştığında.

Savaşçı bu iki hayatının birbirine yakınlaşmasına izin verir. “Yaptıklarımla yapmak istediklerimi birbirine bağlayan bir köprü var,” diye düşünür. Yavaş yavaş düşleri günlük hayatını ele geçirir ve savaşçı, isteyip durduğu şeyi gerçekleştirmeye hazır olduğunu fark eder.

Bundan sonra bütün gereken bir parça cesarettir, savaşçının iki hayatı bir tek hayat haline gelir.

Sana söyledigimi bir kez daha yaz:

Işığın savaşçısının kendine ait zamana ihtiyacı vardır. Bu zamanı dinlenmek, derin düşünmek ve Dünyanın Ruhu ile bağlantı kurmak için kullanır. Bir savaşın ortasındaiken bile düşünecek zaman bulur.

Zaman zaman oturur savaşçı, gevşer, çevresinde olup bitenin olmasına izin verir. Bir gözlemciymiş gibi dünyaya bakar, ona bir şeyler katmaya ya da ondan bir şeyler almaya kalkışmaz, hiç karşı koymadan kendini hayatın akışına bırakır.

Daha önce karmaşık görünmüş olan her şey yavaş yavaş basitleşmeye başlar. Ve savaşçı mutlu olur.

Yol'u bildiğini sanan insanlardan bıkmıştır savaşçı.

Karar alma yetilerine o kadar güvenirler ki bu insanlar, kaderin her hayatı yazarken kullandığı ironinin farkına varmazlar, kaçınılmaz olan kapılarını çaldığında da yakınırırlar hep.

Işığın savaşçısının düşleri vardır. Bu düşler onu ileri götürür. Ama o, yolunun ferah, kapının geniş olduğu gibi yanlış bir düşünceye hiç kapılmaz. Evrenin, tıpkı simya gibi işlediğini bilir: *sol-ve et coagula*, demişti ustalar: 'Dikkatini topla ve enerjini duruma uygun olarak kullan.'

İnsanın harekete geçmesi gereken ve kabul edilmesi gereken anlar vardır. Savaşçı bu ikisini birbirinden ayırmayı bilir.

Işığın savaşçısı kılıcını nasıl kullanacağını öğrendikten sonra donanımının yine de yetersiz olduğunu anlar: zırh gereklidir ona.

Bu zırhı aramaya koyulur ve çeşitli satıcıların önerilerine kulak verir.

‘Yalnızlığı göğüs zırhı olarak kullan,’ der biri.

‘Sinikliği kalkan olarak kullan,’ der öteki.

‘En iyi zırh, hiçbir şeye karışmamaktır,’ der bir üçüncüsü.

Ancak savaşçı, aldırılmaz onlara. Soğukkanlılığını bozmadan gizli köşesine çekilir, inancın sağlam pelerinine sarınır.

İnanç, bütün darbeleri savuşturur. İnanç, zehri, billur gibi suya dönüştürür.

‘Bana ne söylenirse inanırım ve her zaman hayal kırıklığına uğrarım,” derler savaşçının arkadaşları.

İnsanlara güvenmek çok önemlidir; ışığın savaşçısı hayal kırıklığına uğramaktan korkmaz, çünkü kılıcının gücünü ve sevgisinin kuvvetini bilmektedir.

Bununla birlikte, bazı sınırlar koyar; Tanrı’nın işaretlerine inanmak ve meleklerin bize yol göstermek için başka insanların ağzını kullandığını bilmek bir şeydir; karar alamamak ve ne yapacağımızı hep başkalarına söyletmenin yollarını aramak başka şeydir.

Bir savaşçı başkalarına güvenir, çünkü her şeyden önce kendine güvenir.

Işığın savaşıcısı hayata sevecenlikle ve kararlılıkla bakar.

Çözümünü günün birinde bulacağı bir muamanın karşısında durur. Sık sık kendine şöyle der: “Bu hayat çılgın bir şey.”

Haklıdır. Gündelik yaşamın mucizesine teslim olurken hareketlerinin doğuracağı sonuçları önceden görmenin her zaman mümkün olmadığını fark eder. Bazen ne yaptığını bilmeden hareket eder, birini kurtardığını bilmeden kurtarır onu, neden üzgün olduğunu bilmeden acı çeker.

Evet, hayat çılgıncadır. Ama savaşçının bilgeliliği, kendi çılgınlığını bilgece seçmesinde yatar.

Işığın savaşçısı, açmaya çalıştığı kapının iki yanındaki sütunları inceler.

Bu sütunlardan birinin adı 'Korku'dur, ötekini 'Arzu'. Savaşçı, Korku sütununa baktığında şu yazıyı görür: 'Bugüne kadar öğrenmiş olduğun her şeyin yararsız olacağı tehlikeli, yabancı bir dünyaya adım atıyorsun.'

Savaşçı, Arzu sütununa baktığında ise şu yazıyı okur: 'Bugüne kadar arzulamış olduğun, uğruna uzun ve zorlu bir mücadele verdiğin her şeyin içinde bulunduğu bildik bir dünyayı terk etmek üzeresin.'

Savaşçı gülümser, çünkü hiçbir şey onu korkutamaz ve alıkoyamaz. Ne istediğini bilen birinin kendine güveniyle kapıyı açar.

Işığın savaşçısı manevi gelişimi için çok etkili bir yola başvurur: içgüdüsel olarak yaptığı şeylere dikkat eder: soluk almak, gözünü kırpma ya da çevresindeki şeyleri fark etmek gibi.

Kafasının karıştığı anlarda yapar bunu, bu yolla gerilimlerinden kurtulur; korkularını ve arzularını işin içine karıştırmadan, sezgilerinin serbestçe işlemesine izin verir. Çözümsüz görünen sorunlar çözülür, bir daha kurtulamayacağını sandığı acılar kendiliğinden kaybolur.

Ne zaman güç bir sorunla yüz yüze kalsa savaşçı bu tekniğe baş vurur.

Işığın savaşıcısı şöyle sözler duyar: “Bazı şeyler hakkında konuşmamayı yeğlerim, çünkü insanlar çok kıskanç.”

Bunları duyan savaşıcı güler. Sen izin vermezsen kıskançlığın sana bir zararı dokunamaz. Kıskançlık hayatın bir parçasıdır ve herkes onunla baş etmeyi öğrenmelidir.

Bununla birlikte savaşıcı planlarından pek söz etmez. Bazen insanlar onun kıskançlıktan çekindiği için böyle yaptığını sanırlar.

Ama savaşıcı bilir ki ne zaman kurduğu hayalden söz etse, o hayalin enerjisinin bir parçasını onu anlatırken tüketecektir. Üstelik konuşursa, o hayali gerçeğe dönüştürmek için ihtiyaç duyduğu enerjinin tamamını tüketme riskiyle karşı karşıya olacaktır.

Işığın savaşıcısı sözcüklerin gücünü bilir.

Işığın savaşçısı sebatın ve cesaretin değerini bilir.

Çoğu kez, çarpışırken beklemediği darbeler alır. Ve savaş sırasında düşmanının bu çarpışmaların birkaçından galip çıkacağını farkındadır. Bu durumda savaşçı gözyaşı döker ve gücünü yeniden toplamak için dinlenir. Ama hayallerini gerçekleştirmek için hemen yeniden dövüşmeye başlar.

Savaşta ne kadar uzak kalırsa kendini o kadar zayıf, korku dolu ve ürkmüş hisseder. Bir süvari atından düştükten sonra hemen yeniden atın sırtına çıkmazsa bir daha bunu yapacak gücü bulamaz.

Bir savaşçı bir savaşa girmeye değip değmediğini bilir.

Savaşçı kararlarını, esin ve inanç üzerine oturtur. Bununla birlikte, yabancıısı olduğu ya da kendisini ilgilendirmeyen savaş alanlarında, kendi savaşı olmayan savaşlara girişmesini isteyenler çıkabilir karşısına. Bu kişiler, ışığın savaşçısını, onun için değil ama kendileri için önemli olan çatışmalara sokmak isterler.

Bu kişiler çoğunlukla ışığın savaşçısının yakınlarıdır, onu seven, gücüne güvenen ve kendilerinin kaygılarını gidermesini ondan bekleyen kişilerdir.

Bu gibi anlarda, savaşçı gülümser ve onları sevdiğini kendilerine belli eder, ama onların kışkırtmalarına kulak asmaz.

Gerçek bir ışığın savaşçısı, kendi savaş alanını kendi seçer.

Işığın savaşçısı kaybetmeyi bilir.

Yenilgiye, hiç umurunda olmayan bir şeymiş gibi bakmaz. 'Hiç önemi yok' ya da 'Aslına bakarsanız pek de o kadar istemiyordum' gibi şeyler söylemez, yenilgiyi yenilgi olarak kabul eder ve bu yenilgiyi zafermiş gibi göstermeye çalışmaz.

Kanayan yaralar, arkadaşların kayıtsızlığı, kaybetmenin verdiği yalnızlık; bütün bunlar buruk bir tat bırakır. Ama böyle zamanlarda savaşçı şunu düşünür: 'Bir şey uğruna mücadele ettim ve başarılı olamadım. İlk çarpışmayı kaybettim.'

Bu düşünce ona yeniden güç kazandırır. Hiç kimsenin sürekli galip gelemeyeceğini bilir ve başarılarını başarısızlıklarından nasıl ayıracağını da.

Biri bir şey dilerse bütün evren ona yardımcı olmak üzere işbirliği yapar. Işığın savaşçısı bunu bilir.

Bu nedenle düşüncelerine çok özen gösterir. Pek çok iyi niyetli davranışın altında, hiç kimse-
nin kendine bile itiraf etmeyi göze alamadığı duy-
gular gizlidir: İntikam, intihar, suç, kazanma kor-
kusu, başka insanların çektikleri acılardan ürkü-
tücü bir biçimde zevk alma.

Evren yargılamaz; bizim dileklerimizin ger-
çekleşmesi için yardımcı olur bize. İşte bu yüzden
savaşçı, yanlış şeyleri dilemediğine emin olmak
için yüreğinin karanlık köşelerine bakma cesare-
tini bulur.

Ve düşündükleri konusunda her zaman çok
dikkatlidir.

İsa dedi ki: “Ya ‘evet, evet’ de, ya da ‘hayır, hayır.’” Bir savaşçı bir vaatte bulunursa, sözünü tutar.

Tutmayacakları sözleri verenler kendilerine olan saygılarını yitirirler ve davranışlarından utanç duyarlar. Bu gibi insanlar sürekli kaçarak geçirirler hayatlarını; bunların, söylemiş oldukları şeyleri geri almak üzere bir sürü mazeret bulmak için harcadıkları enerji, ışığın savaşçısının kendi sözünü tutmak için harcadığı enerjiden kat kat fazladır.

Bazen o da bir biçimde kendisine zararı dokunacak saçma sapan vaatlerde bulunabilir. Bu hatasını yinelemez, yine de sözünü tutar ve kendi düşüncesizliğinin bedelini öder.

Savaşçı bir savaştan galip çıkarsa bunu kutlar.

Bu zafer ona gergin anlara mal olmuştur, kuşkuyla kıvranarak geçirilen gecelere, sonu gelmeyen bekleyiş dolu günlere. Eski çağlardan beri bir zaferi kutlamak hayatın ritüelinin bir parçası olagelmıştır. Kutlama bir geçiş ayinidir.

Arkadaşları ışığın savaşçısını neşeli görünce şöyle düşünürler: ‘Neden böyle yapıyor? Bir sonraki savaşta üzülebilir. Düşmanının gazabını üzerine çekebilir.’

Ama savaşçı neden kutladığını bilir. Zaferin sağlayabileceği en iyi armağanın tadını çıkarmaktadır: Güvenin.

Yarının savaşına güç toplayabilmek için dünyanın zaferini kutlamaktadır o.

Bir gün, görünür bir nedeni olmadan, savaşmak için eskisi kadar hevesli olmadığını fark eder savaşçı.

Her zaman yaptığı işe devam eder ama bütün hareketleri anlamsız gözükür gözüne. Böyle bir durumda bir tek seçeneği vardır: Hayırlı Savaşı sürdürmek. Sırf görev gereği olarak ya da korkudan filan dualarını sürdürür ama Yol'undan da ayrılmaz.

Kendisine esin veren O'nun meleğinin çekip başka bir yere gitmiş olduğunu bilir. Savaşçı gözünü savaştan ayırmaz ve her şeyin anlamsız göründüğü anlarda bile sebat eder. Melek yakında dönecek ve kanatlarını  ırpar  ırpmaz savaşcının keyfi yerine gelecektir.

Işığın savaşçısı, Yol hakkında ne biliyorsa başkalarıyla paylaşır.

Yardım eden biri yardım da alır ve öğrendiği şeyi öğretmek ister. İşte bu yüzden ateşin yanında oturur ve savaş alanında geçirdiği günü anlatır.

Bir arkadaşı şöyle fısıldar ona: “Stratejini neden böyle ulu orta anlatıyorsun? Böyle yaparak zaferlerini başkalarıyla paylaşma riskine girmiş olduğunu fark etmiyor musun?”

Savaşçı gülümsemekle yetinir, bir şey söylemez. Yolculuğunun sonunda karşısında boş bir cennet bulursa mücadelesinin zaman kaybından başka bir şey sayılmayacağını bilir o.

Savaşçı, Tanrı'nın yalnızlığı, başkalarıyla nasıl birlikte yaşayacağımızı bize öğretmek amacıyla kullandığını öğrenmiştir.

Gazabı, bize barışın sonsuz değerini göstermek amacıyla kullanır Tanrı. Can sıkıntısını, serüvenin ve içinden geleni yapmanın önemini vurgulamak amacıyla kullanır.

Tanrı sessizliği, sözcükleri sorumluluk duyarak kullanmayı bize öğretmek için kullanır. Yorgunluğu, uyanmanın değerini bilelim diye kullanır. Sağlıklı olmanın nasıl bir lütuf olduğunu anlayalım diye hastalığı kullanır.

Tanrı bize suyun anlamını öğretmek amacıyla ateşi kullanır. Havanın değerini bilelim diye toprağı kullanır. Hayatın önemini bize göstermek için de ölümü kullanır.

Işığın savaşıısı, vereceğini kendisinden istenmeden verir.

Bunu gören dostlarından bazıları, “Biri bir şey istiyorsa bunu söyler,” derler.

Ama savaşçı bilir ki, pek çok insanın elinden yardım istemek gelmez. Yanı başında öyle hassas yürekli insanlar yaşamaktadır ki, sevgi onlar için bir hastalığa dönüşür; ilgi görmek için deli olmaktadırlar ama bunu belli etmeye utanırlar.

Savaşçı böyle insanları ateşin yanına toplar, onlara öyküler anlatır, yemeğini onlarla paylaşır, birlikte sarhoş olur. Ertesi gün herkes kendini daha iyi hisseder.

Başkalarının acılarına kayıtsız kalanlar en acınacak kişilerdir.

Bir çalgının telleri sürekli gerginse akort bozulur.

Bütün zamanını kendini savaşa hazırlayarak geçiren bir savaşçı, çarpışma sırasında içinden gelerek davranamaz. Durmadan engellerin üzerinden atlayan atlar sonunda bacaklarını kırarlar. Sabahtan akşama kadar gerilen yaylar okları hep aynı sertlikle fırlatamazlar.

İşte bu yüzden, keyfi yerinde olmasa bile, ışığın savaşçısı hayatın küçük, sıradan şeylerinden zevk almaya çalışır.

Işığın savaşçısı, yaşadığımız âna dikkatimizi daha fazla verebilmek için günleri ve saatleri düşünmekten vazgeçmeliyiz diyen Lao Tzu'ya kulak verir.

Ancak bu yolla, bazı sorunlara daha ortaya çıkmadan çözüm getirebilir; küçük şeyler üzerinde yoğunlaşarak büyük felaketlerden kaçınabilir.

Ama küçük şeyler üzerinde düşünmekle küçük düşünmek aynı şey değildir. Aşırı kaygılanmak, sonunda hayatın bütün neşesini silip atar.

Savaşçı, büyük bir hayalin pek çok değişik şeyden oluştuğunu bilir, tıpkı güneş ışığının milyonlarca ışıktan oluştuğu gibi.

Kimi zaman ışığın savaşçısının yolu tekdüzeleşir.

İşte o zaman Breslov Hahamı Nachman'ın öğretisini uygular: 'Eğer düşünceye dalamıyorsan basit bir sözcüğü yinele, çünkü bu ruhuna iyi gelir. Başka bir şey söyleme, yalnızca o sözcüğü bıkıp usanmadan yinele. Sonunda o sözcük bütün anlamını yitirecek ve bambaşka bir önem kazanacaktır. Tanrı, önündeki kapıları açacak ve sen söylemek istediğin her şeyi o bir tek sözcükle söyler bulacaksın kendini.'

Eğer savaşçı aynı görevi pek çok kez yerine getirmek zorundaysa bu taktiği uygular ve çalışmayı duaya dönüştürür.

Işığın savaşçısı için ‘mutlak’ diye bir şey yoktur; izleyeceği bir Yol vardır, mevsime göre uyum sağlamaya çalıştığı bir yol.

Yazın girdiği çatışmalarda, kışın kullandığı donanım ve tekniklere başvuramaz. Esnek davranıldığı için dünyayı ‘doğru’ ve ‘yanlış’ temeline oturtarak yargılamaz, ‘o an için en uygun tutum’ bağlamında yargılar.

Arkadaşlarının da uyum sağlamaları gerektiğini bilir ve onlar tutumlarını değiştirdiğinde şaşırır. Her birine, hareketlerini gerekçelendirmesi için zaman tanır.

Ama iş ihanete gelince savaşçı acımasızdır.

Savaşçı ateşin çevresinde arkadaşlarıyla oturur.

Saatlerce birbirlerini eleştirirler, ama gece olunca, bütün o atıp tutmaları unuttur, aynı çadırda yatarlar. Ara sıra aralarına yeni biri katılır. Onlarla aynı geçmişi paylaşmadığı için yalnızca iyi yanlarını gösterir, bazıları onu bir üstat olarak görürler.

Ama ışığın savaşçısı, bu yeni geleni birlikte savaştığı arkadaşlarıyla asla bir tutmaz. Yabancıya kucak açar ama kusurlarını öğrenene kadar ona güvenmez.

ışığın savaşçısı, müttefikinin zayıf noktalarını tanımadan onunla birlikte savaşa girmez.

Savaşçı şu deyimi bilir: ‘Pişmanlıktan ölünseydi...’

Ve o, pişmanlıktan ölüneceğini bilir: pişmanlık, yanlış bir iş yapmış olanın ruhunu kemirir ve sonunda onu intihara götürür.

Savaşçı böyle ölmek istemez. Ters ya da kötü davranırsa –çünkü onun da kusurları vardır– af dilemekten utanmaz.

Eğer mümkünse işlediği hatayı gidermeye çalışır. Zarar verdiği taraf ölmüşse savaşçı bir yabancıya iyilik eder ve bu iyiliği yaralamış olduğu öbür ruha sunar.

Işığın savaşçısı pişmanlık taşımaz, çünkü pişmanlık öldürebilir. Kibrini kırar ve işlediği kusuru telafi eder o.

Işığın savaşçıları annelerinin şöyle söylediğini duymuşlardır: “Oğlum bunu yaparken akli başında değildi; aslında onun yüreğinde kötölük yoktur.”

Savaşçı annesine saygı duysa da bu söylenenin doğru olmadığını bilir. Aceleci hareketleri için kendini suçlayarak boş zaman harcamaz o, ya da bütün hayatını işlediği kusurları unutarak geçirmez; böyle yapmak onu doğru yola döndürmeyecektir.

Sağduyusunu kullanır, bir hareketin amacına değil onun sonuçlarına bakar. Yaptığı her işin sorumluluğunu üstlenir, işlediği hatanın bedeli çok yüksek olsa da.

Şu eski Arap atasözünün dediği gibi: ‘Allah ağacın meyvelerine bakar, köklerine değil.’

Savaşçı, önemli bir karar almadan önce –savaş ilan etmek, yoldaşlarıyla birlikte bir başka ovaya göçmek, tohum ekeceği tarlayı seçmek– kendine şu soruyu sorar: “Bu seçimim, beşinci kuşak torunlarımı nasıl etkileyecektir?”

Savaşçı, insanın yaptığı her işin sonuçlarının kalıcı olacağını bilir ve o beşinci kuşağa arkasında nasıl bir dünya bırakacağını anlamak zorundadır.

“Bir bardak suda fırtına,” der biri, ışığın savaşçısına.

Ancak savaşçı, karşılaştığı zorlukları asla abartmaz ve serinkanlılığını korumaya çalışır.

Ve asla bir başkasının ıstırabı hakkında yorumda bulunmaz.

Savaşçıyı hiç mi hiç etkilemeyen küçük bir ayrıntı, kardeşinin ruhundaki fitili ateşlemeye yetebilir. Savaşçı başkalarının acılarına saygı duyar ve onları kendi acılarıyla karşılaştırmaz.

İstirap bardağının büyüklüğü herkes için farklıdır.

“Maneviyat yolundaki en önemli nitelik cesarettir,” demişti Gandi.

Korkakların gözüne dünya tehditkâr ve tehlikeli gözükür. Fazlaca tehlike içermeyen bir hayatın sahte güvenliğini ararlar ve sahip olduklarına inandıkları şeyleri savunmak için tepeden tırnağa silahlanırlar. Korkaklar sonunda kendi hapsedhanelerinin parmaklıklarını hazırlarlar.

Işığın savaşçısı düşüncelerini ufkun dışına yansıtır. Dünya için bir şey yapmazsa başkasının da yapmayacağını bilir.

Böylece Hayırlı Savaş savaşı ve başkalarına yardım eder, nedenini tam olarak anlayamasa da.

Işığın savaşçısı, Dünyanın Ruhı'nun Chico Xavier'e aktardığı bir metne çok dikkat eder:

'Bir ilişkide ciddi sorunların üstesinden gelebildiysen, güç günleri anımsayarak zaman harcamama, hayat sınavlarından birini daha geçtiğini düşünüp neşelen. Uzun süren bir tıbbi tedaviden geçmişsen, katlandığın acılar üzerinde kafa yorma, bunun yerine senin iyileşmene yardımcı olan Tanrı'nın lutfunu düşün.

Hayatının sonuna kadar, yaşadığın güçlüklerden doğan iyi şeyleri aklında tut. Bunlar senin ustalığının kanıtı olacak ve başka engellerle karşılaştığında sana güven aşılayacaktır.'

Işığın savaşçısı, gündelik yaşamın küçük mucizelerine yoğunlaşır.

Kendi içinde güzellik taşıdığı için neyin güzel olduğunu görebilir, çünkü dünya bir aynadır ve herkese kendi yüzünü yansıtır. Savaşçı kendi kusurlarını ve zayıf yanlarını bilir ama kriz anlarında morali bozulmasın diye elinden geleni yapar.

Ne de olsa dünya ona yardım etmeye çabalamaktadır, çevresindeki her şey bunun aksini söyler gibi görünse de.

Duygu çözü diye bir Şey vardır; zihnın maki-
neleri üretir onu. Bu çöp, çoktan biten ve artık bir
işe yaramayan acılardan oluşur. Geçmişte önem
taşıyan ama Şimdi hiçbir anlamı kalmayan ön-
lemlerden oluşur.

Savaşcının da anıları vardır, ama o yararlıyı
yararsızdan ayırmayı bilir; duygusal çöplerden
kurtulur.

Bir arkadaşı şöyle söyler: “Ama onlar benim
geçmişimin bir parçası. Benim varlığını belirle-
miş olan duyguları neden çöpe atayım ki?”

Savaşçı gülümser, ama artık hissetmediğı
şeyleri hissetmeye çalışmaz. Değışmektedir o ve
duygularının kendisine ayak uydurmasını ister.

Ustası, savaşçının karamsarlığa kapıldığını görünce şöyle der:

“Böyle üzüntülüken, olduğun gibi görünmüyorsun. Sen aslında bu halinden daha iyisin.

Birçokları gittiler –bunun nedenini asla anlayamayacağız– ama sen hâlâ buradasın. Tanrı neden bütün o şaşılacak insanları götürdü de seni geride bıraktı?

Bugüne kadar milyonlarca insan pes etti. Öfkelenmiyorlar, ağlamıyorlar, hiçbir şey yapmıyorlar. Yalnızca zamanın geçmesini bekliyorlar. Tepki gösterme becerilerini yitirmiş onlar.

Sense üzgünsün. Bu da senin ruhunun hâlâ canlı olduğunu kanıtlar.”

Bazen, bitip tükenmek bilmeyen bir savaşın ortasında, savaşçının aklına bir fikir gelir ve göz açıp kapayana kadar zafere ulaşır.

Sonra şöyle düşünür: ‘Şimdiye kadar harcadığım enerjisinin yarısı kadarıyla sonuçlandırabileceğim bir savaş uğruna neden bu kadar çaba harcadım ki?’

Gerçek şu ki, bütün sorunlar, çözüldükten sonra, göze çok basit gözükürler. Bugün bize çok basit gelen büyük zafer, farkına bile varılmayan bir dizi küçük zaferin sonucudur.

Savaşçı ne olduğunu anlayınca rahat bir uykuya dalar. Bunu anlaması bu kadar uzun sürdüğü için kendini suçlamaz, sonunda anladığı için mutludur.

İki çeşit dua vardır.

Birincisinde, kişi bazı şeylerin olmasını ister ve Tanrı'ya ne yapması gerektiğini söylemeye kalkışır. Bu yol, Yaradan'a hareket edecek zaman ve mekân bırakmaz. Her birimiz için neyin iyi olduğunu çok iyi bilen Tanrı, nasıl uygun görüyorsa öyle davranmayı sürdürür. Dua eden kişi de dualarının yanıtsız kaldığına inanır.

İkincisinde, kişi, Ulu Tanrı'nın amaçlarını anlamayabilir, ama hayatının Yaradan'ın planlarına uygun olarak gelişmesine izin verir. Acı çekmemeyi diler, Hayırlı Savaş'tan haz almayı diler, ama şunu eklemeyi asla unutmaz: "Senin dediğin olur.'

Işığın savaşçısı böyle dua etmeyi seçer.

Savaşçı, bütün dillerdeki en önemli sözcüklerin kısa sözcükler olduğunu bilir.

Evet. Sevgi. Tanrı.

Bunlar söylenmesi kolay sözcüklerdir ve geniş boşlukları doldururlar.

Ancak bir sözcük vardır ki –bir başka kısa sözcük– pek çok insan onu söylemekte zorlanır: Hayır.

Hiçbir zaman ‘hayır’ sözcüğünü ağzına almayan biri, kendisinin eliaçık olduğuna inanır, anlayışlı, kibar olduğuna; çünkü ‘hayır’ sözcüğünün kötü, bencil, maneviyattan uzak bir sözcük olduğu sanılır.

Savaşçı bu tuzağa düşmez. Öyle zamanlar olur ki başkalarına ‘evet’ derken aslında kendisine ‘hayır’ demek durumundadır.

İşte bu yüzden eğer yüreği ‘hayır’ diyorsa dudakları asla ‘evet’ demez.

Bir: Tanrı demek, fedakârlık demektir. Bu dünyada acı çek, öteki dünyada mutlu olursun.

İki: Eğlenen insanlar çocuk gibidir. Sen her zaman huysuz ol.

Üç: Bizden fazla deneyimi olan insanlar, bizim için neyin iyi olduğunu bilirler..

Dört: Görevimiz, başkalarını mutlu etmektir. Büyük özverilerde bulunmak zorunda kalsak da onları hoşnut kılmalıyız.

Beş: Mutluluk kadehinden içmemeliyiz; ondan hoşlanabiliriz, ama onu her zaman elde edemeyebiliriz.

Altı: Bütün cezaları kabul etmeliyiz. Suçluyuz.

Yedi: Korku bir uyarıdır. Riske atılmamalıyız.

Bunlar, hiçbir ışığın savaşçısının uyamayacağı emirlerdir.

Yolun ortasında duran kalabalık bir grup, Cennet'e girişı engellemektedir.

Bağnaz olan sorar: "Bu günahkârlar burada ne yapıyorlar?"

Ahlakçı, haykırır: "Fahişe, ziyafete katılmak istiyor!"

Toplumsal değerlerin bekçisi bağırır: "Zina yapan kadın günaha girmiştir, nasıl bağışlanabilir?"

Tövbekâr olan, üstünü başını paralar: "Kör bir adamı neden tedavi edersin ki? Hastalığından başka bir şey umurunda değil onun, üstelik sana teşekkür bile etmiyor."

Zahit, itiraz eder: "Bu kadının senin saçlarına pahalı yağları dökmesine izin veriyorsun! Neden o yağı satıp yiyecek satın almıyor?"

İsa, gülümser ve kapıyı açar. Bu isterik bağrışmalara rağmen ışığın savaşçıları içeri girerler.

Düşman, akıllıdır.

Fırsat buldukça, elindeki silahların en basitini ve en etkilisini kullanır: dedikoduyu. Bunu kullanması fazla çaba gerektirmez, çünkü başkaları onun işini kolaylaştırır. Yanlış seçilmiş birkaç sözcük, kendini adayarak geçirilen ayları, uyum arayarak geçirilen yılları mahvedebilir.

Işığın savaşçısı çoğunlukla bu entrikanın kurbanı olur. Darbenin nereden geldiğini bilmez ve dedikoduların yalan olduğunu kanıtlayamaz. Dedikodu, kendini savunmasına olanak tanımaz: yargısız infazdır o.

Bu durumda, savaşçı sonuçlara ve hak etmediği cezaya katlanır, çünkü sözcüklerin güçlü olduğunu iyi bilir. Sessizce acı çeker, hasmına darbe indirmek için onunla aynı silahı asla kullanmaz.

Işığın savaşçısı korkak değildir.

“Budalaya bin tane akıl sunabilirsin, ama o seninkinden başkasını istemez,” der, bir Arap atasözü. Işığın savaşçısı bahçesini ekmeye başlayınca komşusunun orada durmuş kendisini gözetlediğini fark eder. Komşusu, eylem tohumlarının ne zaman ekileceği, düşüncelerin ne zaman gübreleneceği, zaferlerin ne zaman sulanacağı hakkında akıl vermeye bayılır.

Savaşçı eğer komşusunun söylediklerini dinlerse ortaya kendinin olmayan bir şey çıkar; bakımını yaptığı bahçe, komşusunun fikri olacaktır.

Ama ışığın gerçek savaşçısı, her bahçenin kendi gizleri olduğunu bilir, bunları ancak bahçivanın sabırlı eli çözümleyebilir. Bu yüzden savaşçı bütün dikkatini güneş, yağmur ve mevsimler üzerinde yoğunlaştırmayı yeğler.

Başkasının bahçesiyle ilgili öğütler veren budalanın, kendi bitkileriyle ilgilenmediğini bilir.

Dövüşebilmek için gözlerini açık tutmalı ve yanında sadık yoldaşlar bulundurmalısın.

Bazen, ışığın savaşıyla omuz omuza dövüşen biri ansızın onun düşmanı kesilebilir.

Savaşçının ilk tepkisi nefret olacaktır, ama kör bir dövüşçünün çarpışmanın ortasında kaybolacağını bilir.

Bu yüzden, yan yana yaşadıkları günlerde o eski dostunun yapmış olduğu iyi şeyleri görmeye çalışır; onun neden böyle birdenbire tutumunu değiştirdiğini, ruhunda nasıl yaralar biriktirmiş olduğunu anlamaya çalışır. Aralarındaki diyalogun neden bozulduğunu keşfetmeye çabalar.

Hiç kimse tam olarak iyi ya da kötü değildir; karşısında yeni bir hasım bulan ışığın savaşı böyle düşünür.

Işığın savaşçısı, amacın araçları haklı kılma-
dığını bilir.

Çünkü amaç diye bir şey yoktur, yalnızca araçlar vardır. Hayat insanı bilinmezden bilinme-
ze sürükler. Her an, bu heyecan verici muammay-
la doludur: savaşçı ne nereden geldiğini bilir ne
de nereye gittiğini.

Ama onu bulunduğu noktaya tesadüfler getir-
memiştir. Sürprizler onu neşelendirir, daha önce
görmediği manzaralar heyecanlandırır. Korktuğu
da çok olur, ama bir savaşçı için olağandır bu.

Savaşçı yalnızca amacı düşünürse, yolunun
üzerindeki işaretlere dikkat edemez. Yalnızca bir
tek soru üzerinde yoğunlaşırsa yanı başındaki çe-
şitli yanıtları göremez.

İşte bu yüzden kendini olayların akışına bıra-
kır savaşçı.

Savaşçı, çığ etkisini bilir.

Sesini çıkarmaya cesaret edemeyen birine kötü davranan insanlar gördüğü olmuştur. Korktuğu ve küstüğü için o kişi öfkesini kendisinden daha güçsüz birinden çıkarır, o da gider bir başkasından çıkarır, gerçek bir ıstırap selidir boşanan. Hiç kimse kendi zulmünün sonuçlarını kestirmez.

İşte bu yüzden savaşçı kılıcını kullanırken dikkatlidir ve ancak dengi olan hasımlarla dövüşür. Öfke anlarında bir kayayı yumruklar ve elini yaralar.

O el eninde sonunda iyileşir, ama babası savaşta yenildiği için dayak yiyen çocuk, o dayağın izlerini ömrünün sonuna kadar taşır.

Yol'a devam etmesi için emir gelince, savaşçı, Yol'unu izlerken tanışmış olduğu arkadaşlarına teker teker bakar. Kimilerine batık bir tapınağın çanlarını duymasını öğretmiştir, kimilerine de ateşin çevresinde öyküler anlatmıştır.

Üzölmektedir, ama kılıcının kutsal olduğunu, mücadelesini adadığı Kişı'nin emirlerine uyması gerektiğini bilir.

Sonra savaşçı yol arkadaşlarına teşekkür eder, derin bir soluk alır ve unutulmaz bir yolculuğun anılarıyla dolu olarak yoluna devam eder.

Sondeyiş

Kadın sözlerini bitirdiğinde hava kararmıştı. Orada oturup doğmakta olan ayı seyrettiler.

“Bana anlattığın şeylerin pek çoğu birbiriyle çelişiyordu,” dedi delikanlı.

Kadın ayağa kalktı.

“Hoşça kal,” dedi. “Denizin dibindeki çanların salt bir efsane olmadığını biliyordun, onların sesini ancak rüzgârın, martıların ve palmiye ağaçlarının seslerinin, çan seslerinin bir parçası olduğunu anlayınca duyabilirsin.

Aynı biçimde Işığın Savaşçısı da kendini çevreleyen her şeyin –zaferlerinin, yenilgilerinin, heyecanının ve umutsuzluğunun–, sürdürdüğü Hayırlı Savaşın bir parçası olduğunu bilir. Gerektiğinde nasıl bir strateji uygulayacağını da bilir. Bir savaşçı tutarlı olmaya çabalamaz, kendi çelişkileriyle yaşamayı öğrenmiştir.”

“Kimsin sen?” diye sordu delikanlı.

Ama kadın uzaklaşmaya başlamıştı bile, dalgaların üzerinden yürüyerek doğmakta olan aya doğru gidiyordu.

Paulo Coelho

SİMYACI

Simyacı, 1988 yılından bu yana dünyanın dört bir yanında kitap listelerini altüst eden, aylarca liste başından inmeyen, Brezilyalı eski şarkı sözü yazarı *Paulo Coelho*'nun üçüncü romanı. 1996 yılından beri Türkiye'de de en çok satılan, hakkında en çok yazı yazılan, çok övülen, çok yerilen bir kitap oldu *Simyacı*. Bir büyük Doğu klasığı olan *Mevlâna*'nın ünlü *Mesnevi*'sinde yer alan bir küçük öyküden yola çıkarak yazılan bu roman, yüreğinde çocukluğunun çarpıntılarını taşıyan okurlar için de bir 'klasik' yapıtı oldu. *Simyacı*, İspanya'dan kalkıp Mısır Piramitlerinin eteklerinde hazinesini aramaya giden Endülüslü çoban *Santiago*'nin masalsı yaşamının felsefî öyküsü. Sanki bir 'nasihatnâme': 'Yazgına nasıl egemen olacaksın? Mutluluğu nasıl kuracaksın?' sorularına yanıt arayan bir yaşam ve ahlak kılavuzu. Mistik bir peri masalına benzeyen bu romanın, dünyanın dört bir yanında milyonlarca satılmasının gizi, kuşkusuz, onun bu kılavuzluk niteliğinden kaynaklanıyor, *Simyacı*'yı okumak, herkes daha uykudayken güneşin doğuşunu izlemek için şafak vakti uyanmaya benziyor.

Paulo Coelho

PİEDRA IRMAĞININ

KIYISINDA

OTURDUM AĞLADIM

Adını, *Simyacı* adlı romanıyla duyuran ve dünyada en çok okunan yazarlar arasında ilk sırayı alan *Paulo Coelho*, bu romanında, Tanrı'nın kadın yüzünü keşfediyor. Mucizevi bir güce sahip kendini dinine adanmış bir erkek ve onun aşkını isteyen, bu aşkı Tanrı'yla bile paylaşmaya yanaşmayan bir kadın. Romanın kadın kahramanı olan *Pilar*, çocukluk yıllarında yakın arkadaşı olan bir erkekle on bir yıl sonra, bir konferans sırasında karşılaşır. *Pilar*, duygularının sesini dinlemekten yana olmayan, güçlü, ayakları yere sağlam basan bir kadındır. Bu karşılaşma ikisini de derinden etkiler; *Pilar*, genç adamın büyüüne yeniden kapılır, gençlik aşkı alevlenir; oysa arkadaşının dinsel çizgisinden ayrılmayacağını da çok iyi bilmektedir. Birlikte bir yolculuğa çıkarlar. Bu yolculukta yaşadıkları, *Pilar*'ın yüreğini aşka ve dinsel deneyime açar. Tutkuyla bağlandığı erkek de kararsızlıklar yaşamaktadır; *Pilar*'a duyduğu aşkla, sahip olduğu mucizevi iyileştirme gücünün kendisine yüklediği sorumluluk arasında gidip gelir. Yaptıkları bu uzun yolculuk boyunca kendi yazgılarının ardına düşen bu çift, uygun bir çözüm bulabilecekler midir? *Piedra Irmağının Kıyısında Oturdum Ağladım*, farklı bir tutku-yu, farklı bir aşkı anlatıyor.

Paulo Coelho

BEŞİNCİ DAĞ

Beşinci Dağ, İlyas Peygamber'in romanlaştırılmış öyküsü. İ.Ö. 870 yılında İsrail'den ve bu ülkenin korkunç kraliçesi Yezavel'den kaçıp Fenike'ye sığınan İlyas, orada, Tanrı'nın İsrail'e yeniden dönmesine izin vereceği günü beklerken, ona kucak açan, evinde ağırlayan dul kadına ve oğluna büyük bir sevgiyle bağlanır. Ne var ki, Asurluların saldırısıyla yerle bir olan Akbar kentinde, sevdiği ve hiçbir zaman açılmadığı bu güzel kadın yıkıntılar altında kalarak can verir. İlyas, sevgisini gücüyle, ona verdiği sözü yerine getirmek için, Akbarlılara önderlik edip kentin yeniden kurulmasını sağlar. Tanrı'nın çağrısı üzerine, sevdiği kadını, sonradan kenti yönetecek olan oğlunu orada bırakarak İsrail'e geri döner. *Beşinci Dağ*'ın doruğunda, başımıza gelen felaketlerin birer ceza değil, aşmamız gereken bir meydan okuma olduğunun bilincine varır. *Paulo Coelho*'ya göre, yaşamımızda karşılaştığımız engellerin, acıların, hüznlerin hepsi, erince ve mutluluğa açılan birer kapı. Bu erince ve mutluluğa ulaşmanın giziyse, 'hiçbir zaman vazgeçmemek'. Yazdığı kitaplarla bugüne kadar dünyada yirmi milyondan fazla okurla buluşan *Paulo Coelho*, sıcak ve usta anlatımıyla bir kez daha büyülüyor okurlarını.

Paulo Coelho

VERONİKA

ÖLMEK İSTİYOR

Veronika Ölmek İstiyor'un konusu günümüzde, hem de oldukça yakınımızda geçiyor. Bosna ile sınır komşusu olan Slovenya'da. *Veronika*, görünüşte, her istediğine sahip bir genç kadındır; renkli bir yaşam sürer, yakışıklı erkeklerle gezip tozar, ama mutlu değildir. Yaşamında bir şeylerin eksikliğini hissetmektedir. Bir gün ölmeye karar verir. Aşırı dozda ilaç alınca hastaneye kaldırılır. Orada kendisine birkaç günlük ömrü kaldığı söylenir. Akıl hastanesinde kaldığı sürece çeşitli insanlarla, çeşitli dünyalarla tanışan *Veronika*, yabancısı olduğu yeni duyguları keşfeder: Kin, korku, aşk, hatta cinsellik. Ölümü beklerken, çevresindeki insanları gözlemlerken, *Veronika*, varoluşunun her dakikasının yaşamla ölüm arasında bir seçim olduğunun farkına varır. *Paulo Coelho*, bu yeni kitabında, çağımız insanını rahat bırakmayan delilik olgusunu işliyor; toplumun normal kabul ettiği kalıpların dışına düşen insanları anlatıyor.

Paulo Coelho

ŞEYTAN VE GENÇ KADIN

Gözlerden uzak, kuytu bir dağ köyü ve bu köyün dış dünyadan soyutlanmış, kendi halinde, çoğunluğu yaşlı, zamanın dışında bir yaşam süren insanları. Köydeki tek genç kadın, küçük otelin barında çalışan güzel *Chantal*'dır. Gelip geçen avcılarla ya da turistlerle gönül eğlendiren genç kadının tek dileği bu sıkıcı yerden kurtulmaktır. Beklenmedik bir anda köye gelen ve gerçek kimliğini gizleyen bir yabancı, köy halkına, hepsinin yaşamını altüst edecek, onları kışkırtacak, değer yargılarını tersine çevirecek, hatta kökünden değiştirecek bir öneride bulunur. Yabancı, köy halkına yedi gün süre tanımıştır. Bu süre içinde bu insanların her biri yaşam, ölüm, adalet ve dürüstlükle ilgili temel sorunlarla yüzleşecek, bir yol ayrımında durup kendi yaşam çizgilerini değiştirecek bir karar almak zorunda kalacaklardır. Yabancıya kucak açan köy halkı, onun tehlikeli oyununa alet olurken, Adem'le Havva'dan bu yana insanoğlunun ruhunu ele geçirme mücadelesi veren *İyi* ile *Kötü*'nün ikilemi, bu basit insanların örneğinde evrensel boyutlara açılıyor. *İyi* ile *Kötü* arasındaki savaşı ve insanın *Tanrı* ile karşılıklı ilişkisini konu alan *Şeytan ve Genç Kadın*, usta anlatıcı *Paulo Coelho*'nun yayınlandığından bu yana toplam iki milyon okurla buluşan son romanı.

